CURIOSITATS DEL MASNOU

Per Francesc Fàbregas Cardona

FUNCIONARIS

Sóc funcionari des de 1967 fins el 2005, en aquesta vida una cosa o altre s'ha de ser, i a mi m'ha tocat ser funcionari. No he tingut vocació de ser-ho, solament es que per circumstàncies de la vida vaig entrar a treballar a un Ajuntament. És una feina com una altra, a excepció que per fer aquesta feina, has de fer unes oposicions una mica idiotes i que si les aproves vol dir que ja tens una cadira segura per poder-la escalfar de per vida, a excepció de que no facis alguna cosa molt, molt greu que sigui motiu d'inici d'algun expedient i que la finalització del mateix sigui acomiadar-te, però és molt difícil i no passa mai o almenys jo desconec que hagi passat.

Per tant és bastant senzill poder entrar a treballar en un lloc oficial, això sí cal saber escriure correcte i ràpidament a màquina, cal memoritzar molt bé els temes i si tens una mica de gràcia amb la redacció, ho tindrà bastant fàcil, no dic del tot, però si que tindrà una part de guanyat, i si tens algú conegut dintre el consistori que pugui donar-te un cop de mà, doncs, millor que millor, perquè això encara funciona malgrat hagin canviat els temps.

Però, això és culpa del funcionari?, o realment la culpa és del sistema? El funcionari, és a dir la persona que és presenta a les oposicions no ha redactat les disposicions, per tant ell solament segueix les directrius marcades en unes Bases d'actuació redactades pel mateix Ajuntament, però dintre un marc legal establert pel propi estat.

Segons Pompeu Fabra, la paraula funcionari vol dir: "El qui exerceix una funció pública". "Funció" diu que és l'acció que pertany fer a una persona pel seu càrrec, ofici, etc. *complir les funcions del seu càrrec. Les funcions del jutge, del magistrat. Entrar en funcions, Estar en funcions.* En quan a "públic" diu que és *relatiu a una nació, a la comunitat (oposat a privat). El bé públic. La salut pública. L'ordre públic. La vida pública.*

Crec que el valor d'aquesta paraula té en aquests moments un sentit molt més ampli de quan el senyor Pompeu Fabra la va definir, si tenim en compte que una taquillera de cinema també exerceix una funció pública, ven entrades al públic en general; un venedor o venedora d'un comerç en general igualment; els estanquers igualment; el bancs i les caixes no trien els clients el agafen a tots, segurament que a un deutor no li donaran crèdit, a un Ajuntament embargaran als deutors i els bancs i les caixes no es quedaran enrere ja que hi tenen la mà trencada.

També es diu que el sou del "funcionari" el paga el poble, i en certa manera és veritat, i dic en certa manera perquè les persones que viuen de lloguer o sigui que no tenen algun be immoble de propietat en la mateixa població, l'únic que els hi cobraran seran les taxes municipals, com per exemple la recollida domiciliaria d'escombreries, però les taxes són exclusivament per pagar el servei que es dóna mai per un benefici municipal; però bé, el lampista del meu barri també viu d'una part del poble, i de la carnisseria, i del forn de pa,

d'un super qualsevol, etc. etc.; crec que tots vivim de tots, l'única diferència que hi ha és que un lampista, una carnisseria, un forn de pa, etc. si no t'agrada ten vas a un altra,en canvi Ajuntament només n'hi ha un i no pots canviar, però si aquest Ajuntament no t'agrada, és per la gent que hi treballa o és pel polític de torn?

Sempre s'ha dit que el funcionari és una persona que no funciona, o aquell acudit que diu més o menys: el meu pare no treballa, doncs igual que el meu ja que treballa a l'Ajuntament, o alguna cosa així. Tenim mala fama i reconec que a vegades ens ho hem guanyat.

Però a tot arreu hi ha de tot. Les persones tenim el nostre caràcter i difícilment podem canviar. No obstant això, a vegades s'hauria de matisar el perquè no s'ha atès bé a una persona, a vegades es pot entendre que no atenem bé a persones o que algú es pot ofendre perquè la contesta que li dones no es lo satisfactòria que voldria.

Per entrar en un Ajuntament, has de fer les clàssiques oposicions, que no serveixen de res ni demostren que realment estàs ben preparat. No serveixen de res perquè una vegada estàs treballant els temes que has estudiat no et són d'utilitat, i tampoc demostra que estàs preparat per treballar en un Ajuntament, ja que he conegut casos que han passat unes oposicions amb una nota alta i no són aptes pel treball, o sigui el cas d'una persona "empollona" que se sap els temes a la perfecció, els diu com un lloro davant del jurat, i si la proba d'escriure a màquina ho té superat, segur que entre com a funcionari.

Crec que aquesta fórmula de les oposicions no té cap sentit en aquest moment, haurien de desaparèixer i crear-ne una altre, com pot ser en cas de les contractacions laborals. Fer una selecció de les persones que s'han presentat, d'acord amb l'oferta de treball, i contractar-les per un temps mínim, per saber quina resposta té laboralment, si funciona se li renova el contracte fins a ser definitiu, i si no funciona doncs el procediment és clar, no se li renova. Un Ajuntament no pot ser menys que una empresa privada, els seu empleats han de ser els millors, els Ajuntaments han de tenir treballadors d'una gran professionalitat, no ha de voler ser menys.

Endemés sóc dels que creuen que l'acomiadament lliure hauria d'existir com hi ha en altres països, crec que els treballadors donarien més de sí, i amb això vaig contra mi mateix.

Tots volem que la nostra empresa o el nostra lloc de treball, funcioni el més bé possible, d'aquesta manera se'n traurà el màxim rendiment, per tant tots hem de posar el màxim dintre les nostres possibilitat professionals.

El que no pot ser és el que passa actualment amb molts treballadors de l'administració, que com ja han fet les oposicions la seva cadira ja es segura, qui el traurà?, has d'haver fet alguna cosa molt greu com perquè l'Ajuntament inicii un expedient disciplinari, però tot i així no et trauran al carrer, les disposicions legals sobre personal t'emparen.

No obstant això, els funcionaris tenim el problema dels polítics, no tots són iguals, també hi ha de tot. Els funcionaris estem a les ordres del Regidor que et pertoqui d'acord amb la matèria que portis, del Secretari general i de l'Alcaldia, i això a vegades depèn de l'oficina que portis, representa massa gent, masses a manar.

El Regidor et mana a fer una feina, que si en parles amb el Secretari, perquè és clar certes coses li has de dir al Secretari, per la qüestió de la legalitat o perquè la feina a fer es pot derivar a un possible conflicte jurídic, etc., ell et pot dir que no es pot fer, però és clar si ho diu el Regidor o Regidora, qui és el qui diu que no es pot fer?, ja Regidors que buscant-les-hi la volta te'n pots sortir una mica airosament, ho entén i es pot canviar la forma de presentació o es queda sense efecte o possiblement és prepari un expedient tal com cal, però és clar també pot passar que una vegada que ho tens tot encaminat de la forma que sembla la més correcte, aleshores l'Alcalde pot armar una bronca del perquè s'ha fet allò sense ell saber-ho, o que no cal fer-ho perquè s'ha de plantejar d'una altra manera, o perquè li sembla que s'ha de madurar més bé. Ves a saber en que pot acabar una petita cosa que et demana un Regidor. A vegades és molt complicat, perquè amb tot això has de procurar que ningú s'enfadi i tothom ho entengui, i tu al mig com el dijous, i potser el dia que tens tot aquest enrenou, has d'aguantar a una senyora que et ve a dir que té un contenidor d'escombreries prop de casa seva que li fa molta nosa, i segurament que tindrà raó, però és clar si haig de seguir les directrius donades pels polítics i el Secretari, és donar-li una instància perquè l'ompli tot dient-li que ja se li contestarà en el seu moment. Nefast.

El Masnou, agost de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona

LES PERIPÈCIES D'UN POBRE FUNCIONARI, EN UN DIA DEL MES DE JULIOL DE 1994.

Les coses a vegades van com van, un no les tria ni les planifica, però surten i no saps perquè surten, encara que van com van, però no saps ben ve perquè van, no busques però trobes, et passa encara que et preguntis com ha passat, quan ja ha passat, la vida a vegades et té preparada algunes coses que no deixen de ser còmiques.

A l'Ajuntament del Masnou, hi ha una Regidora jove, deu tenir un 24 anys, alta, rossa, provocativa a vegades en el vestir, molt femenina i esgrimeix molt bé, quan li convé, la coqueteria innocent d'una dona feble que l'has de mimar o emparar, doncs dóna la sensació, i això ho sap fer molt bé, de que es posa a la teva disposició perquè la guïis, quan en realitat sap anar per la vida.

Aquesta Regidora, porta el temes d'Ensenyament, els Casals dels Avis i l'Educació Permanent d'Adults barrejada amb cursos ocupacionals, o sigui un garbuix que estem mirant d'organitzar per trobar els camins que facin més fàcil la seva entesa i a partir d'aquí, començar a girar la roda de l'activitat en benefici per a la gent adulta.

Per aquesta activitat, un dia la Regidora em va dir que el millor seria anar a veure al Director General d'Ocupació de la Generalitat, ja que havíem fet la petició de 8 cursos ocupacionals i encara no sabíem res del cert, del que realment ens donarien per enguany, si tenim en compte que el mes d'agost ja es com si fos inhàbil, vol dir que el setembre hauríem de saber els cursos que ens donarien per poder-los impartir dintre l'últim trimestre de l'any, tot plegat molt just, però l'administració ja se sap, no corre, però tu a vegades has de volar.

Bé, la idea em va semblar molt encertada, i vaig demanar hora, que em va ser donada per les 10 del matí d'un dijous de mitjans de juliol de l'any 1994, un mes recordat per la seva calor, per la seva sequedat i desgraciadament pels focs en els boscos, sobretot els de la comarca del Bergadà, dels Cingles del Bertí, Sant Miquel del Fai i altres de la resta de Catalunya.

Tres dies abans del dia 10, la Regidoria em diu que té una invitació, que l'hi ha donat l'Alcalde, per anar a una inauguració d'un Cotxe Mòbil de les Professions, destinat a ensenyament d'oficis, que es feia a l'Hotel Barcelona i que hi estarien presents dos Consellers de la Generalitat, concretament el d'Industria i el d'Ensenyament, per tant es creia convenient que la Regidora d'Ensenyament i d'Educació Permanent d'Adults estigués en aquest esdeveniment, que precisament es feia el mateix dia a les 1 del migdia.

Sense pensar-m'ho gens vaig dir en cara de sorprès, a la una?. Cal tenir en compte que en aquells moments fèiem l'horari d'estiu, o sigui de 8 del matí a les 2 del migdia, per tant es va pensar que ho deia per l'horari. Ella va reaccionar a l'instant i posant uns ullets femenins com les dones saben

fer i amb una veu dolça i conciliadora, em va contestar que no patis que no hi havia cap problema, ja que després de la presentació donaven canapès, pastes, etc. que allò ja servia com a dinar. Jo vaig clarificar que no ho feia per l'horari, sinó que de les 10 que teníem hora amb el Director General fins a la 1 del migdia, em semblava molta estona, i ella que és molt ràpida en resoldre lapsus, em va contestar que ho tenia resolt, ja que trucaria la Directora del Centre de Recursos per l'Educació Permanent d'Adults, que era amiga seva, per tenir una reunió amb ella una vegada estiguéssim de la visita del Director General, i així va concloure la nostra xerrada d'aquell dia sense determinar com hi aniríem.

A l'igual que altres anys, durant el mes de juliol jo ja tenia la família a Tona passant l'estiu, per aprofitar al màxim les vacances dels meus dos fills petits i com que la meva dona, per qüestió de les varius li anava més bé l'altura, quan arribava Sant Pere, ja els portava a aquest poble d'Osona, jo em quedava per la feina acompanyat de la meva filla gran, que, com tenia el "borinot", que dic jo, es volia quedar amb mi per estar més a prop d'ell, per la qual cosa no estava sol i era ella qui em preparava el dinà de dilluns a divendres, ja que el cap de setmana el passava a Tona fins arribar a les vacances del mes d'agost que aleshores si que hi érem tots cinc.

El mateix dia que anava a Barcelona amb la Regidora, la meva filla anava amb el seu "borinot", a passar el dia a Tona, per tant li vaig dir, que no em preparés res per dinar ja que vindria dinat i a punt d'anar a treballar a la tarda, i així ho va fer.

Va arribar el dia senyalat del mes de juliol, un dia, a l'igual que els altres del mateix mes, molt calorós, doncs havíem arribat inclús als 40 graus, pel que vol dir que feia un sol de justícia, com vulgarment es diu.

Normalment sempre vaig amb vestit complert o americana fent conjunt amb el pantalon, però quan es el mes de juliol i agost, per la calor, no em poso americana, però és clar aquell dia amb vaig posar un vestit fosc d'estiu, corbata, mitjons i sabata de vestir, ja que vaig creure que anar a veure un Director General, representant com representava a l'Ajuntament, havia d'anar adequat i fer quedar bé a la Institució que representava, encara que tenia molt clar que passaria una calor asfixiant, però en fi... creia havia de fer-ho.

La Regidora, que com ja he dit, li agradava ser coqueta, per això li vaig preguntar com aniria, si es posaria minifaldilla, ja que té unes minifaldilles molt boniques, o potser el que tenia eren les cames molt boniques?, en aquests moments no recordo les minifaldilles, però les seves cames sí efectivament eren boniques, però em va comentar que ella aniria amb un pantalon llarg, ja que una vegada estant en una reunió amb el mateix Director General, li va mirar molt insistentment les seves cames i per tant se les volia tapar.iii Vaig quedar una mica estranyat, a vegades no saps molt bé si coneixes les dones, ja que si una dona es posa una minifaldilla i té unes cames molt maques, com ella, es lògic que els homes se les mirin i que ella ho faci expressament perquè se les mirin, doncs, no aquesta vegada no tocava, en fi...

A 2/4 de 10 del matí del dia assenyalat, encara no sabíem en que ens traslladaríem a Barcelona, si amb tren o amb el seu cotxe. Finalment i després de pressionar, va decidir que aniríem amb el seu cotxe, i com es lògic, per l'hora que era, vam arribar tard.

La seva proposta va ser la següent: Aniríem amb cotxe per anar a veure el Director General, el deixaríem en un pàrquing, per anar veure a la següent visita, que era la Directora del Centre de Recursos, agafaríem un taxi, doncs, segons ella estava a l'edifici de Palau de Mar, situat sota la Plaça Palau, després tornaríem a agafar un taxi fins a l'Hotel Barcelona, i que com està a prop d'on estava el Director General, a peu podríem anar fins al pàrquing per agafar el cotxe. Perfecte.

La nit anterior no vaig dormir gaire, doncs, tenia assaig de teatre, i vaig anar dormir molt tard, per tant es pot dir no que m'havia despertat del tot, i m'hagués anat molt bé un cafè, això que no en prenc gaire, però aquell dia crec m'era necessari, però en fi no havíem tingut temps. Entrem a l'edifici de la Generalitat, fins arribar a la planta corresponent, preguntem pel Director General, ens fan passar a la sala d'espera, i, oh, glòria, hi havia aire condicionat, que bé, s'agraïa, em vaig retornar durant la breu estona d'espera.

Al moment es va obrir la porta, va aparèixer el Director General, persona jove, encara que amb un cert indici de calvície, alt, amb ulleres; amb ell estava el Cap de Serveis d'Ocupació, tot dos anaven amb vestits i corbata, per tant vaig quedar correcte. Vam fer les presentacions de rigor, ens va fer passar al seu despatx i ens va preguntar si volíem prendre un cafè, la qual cosa ens va deixar astorats, com podia saber el meu desig?, vaig dir que si, la Regidora va demanar una cafè en llet i el Director General també volia un cafè. La seva secretària va prendre nota i al moment ens ho va portar. De veritat que aquell despatx tenia un estil semblant als americans.

Ens vam assentar i després d'un intercanvi de paraules per parlar del temps, de la calor que feia i d'altres coses sense importància, però que normalment es parlen a l'inicià aquestes entrevistes, d'aquesta manera cada un estudia l'altre, uns per saber com ha d'enfocar l'assumpte a parlar per treure'ns el màxim de profit i els altres per defensar-se o almenys frenar aquest màxim per donar el mínim possible, i després de vàries intervencions quedar en el lloc raonable i possible per ambdues parts.

La reunió va anar correcte, la Regidora va estar molt bé, i vam treure la meitat del que havíem demanat, més es feia difícil, possiblement si la Regidora hagués portat minifaldilla..., però, no, no crec que..., la cosa ja estava bastant decidida.

Al sortir de l'edifici va venir un cop sec d'aire calent, que em va deixà atontat, devíem estar a 38 grau aproximadament, queia un sol de justícia. Vam agafar un taxi, i hoi gloriai, portava aire condicionat, a l'obrir la porta ho vaig notar de seguida, que bé. Vaig dir al taxista que ens portes a Palau de Mar, i vam seguir comentant amb la Regidora la reunió mantinguda feia uns moments.

Dintre el taxí s'estava de meravella, i més quan veies a la gent suant pel carrer, ventant-se, etc, feia un dia infernal, però haig de dir una altra, diguem-ne... característica de la Regidora que no

havia comentat, tenia la neura de l'aprimament, o sigui que la noia havia perdut bastants quilos, i segons ella encara n'havia de perdre més. La seva figura actual la puc descriure fàcilment: de cintura avall estava molt prima, se li marcaven els ossos dels malucs, però el que es de cintura fins el coll, no hi havia res, però es que res de res, només que la carcanada de l'esquena, de l'escot de la brusa ensenyava els sostenidors, però en fi no se perquè els portava si no hi havia res, però es que res de res, inclús quan caminava anava una mica geperuda. I finalment la cara, doncs, aquí si que era diferent, la tenia pleneta i això, fes el que fes, no s'aprimava.

Bé, doncs com deia, anàvem dintre el taxi, jo encantat de la vida per l'aire condicionat, quan a mig camí ella li diu al taxista si podia apagar-lo ja que tenia fred. La cara que va posar el taxista no la vaig poder veure, però pel to que va fer quan va repetir les mateixes paraules de la Regidora en to de pregunta, me la vaig imaginar. Jo també li vaig fer la mateixa pregunta i la contesta va ser que si, posant una cara entra pena i coqueta, encongida al costat de la porta amb els seus braços cargolats de bona nena, com si volgués ser emparada, bé resignació, haurem d'aguantar. Per descomptat que no feia fred era ella que tenia poca virtut, segur que no havia menjat res aquell matí o tot lo més havia pres el cafè en llet que ens va obsequiar el Director General.

Vam arribar a Palau de Mar i la primera cosa que em diu així que estem a terra i el taxi ja se n'havia anat, es que li sembla que la Directora del Centre de Recursos que anàvem a veure, no estava a Palau de Mar, per la cara que vaig posar, em va dir que no em preocupes que estava molt a la vora i que de seguida i seriem. Vam entrar a Palau de Mar a preguntar l'adreça exacta i ens la van donar.

A la vora?..., vam anar caminant, vam travessar tot el Moll de Fusta, vam arribar a la Porta de la Pau, vam pujar Rambla a munt, amb un sol i una calor inaguantable, 38 graus i jo amb americana i corbata, fèiem una fila..., caminant entre turistes, ells ben destapats i nosaltres, almenys jo, ben tapat. Finalment caminant a munt vam trobar el carrer indicat, vaig respirar pensant que ja havíem arribat, però ca... el carrer començava lògicament amb el número 1 i havíem d'anar al 49. El dia era insuportable, i una calor... i molta gent, que encara angoixava més. Per fi vam arribar al Centre de Recursos, la Directora ja ens estava esperant, ens vam saludar, ens va fer entrar al despatx i... horror no tenia aire condicionat, potser per la cara que vaig posar ella mateixa va dir que no entenia, pel qual vaig respondre que amb el seu permís jo em trauria l'americana , contestant-me que no més faltaria, així ho vaig fer i la vaig deixar sobre una cadira. Al assentar-me vaig donar-me compte que hi havia algunes parts de la camisa que estaven molles de suor, no era d'estranyar, sort que no soc de les persones que la seva suor li fa pudor, vaig mirar de posar-me d'alguna manera que entre el cos i els braços tapés el que pogués. La reunió va anar molt bé i al cap d'una hora ja havíem acabat i ja estàvem al peu del carrer amb americana i amb un sol...

Vam agafar un altre taxi, aquesta vegada per anar al Bus de les Professions a l'Hotel Barcelona. Així li vam dir al taxista i ens hi va portar. Com que aquest taxi no tenia aire condicionat vaig obrir una mica la finestra perquè passes aire, però era un aire calent, per tant vaig començar a suar novament, era inevitable angoixant. Al cap d'una bona estona, o almenys em va sembla molta estona, vam arribar al referit Hotel que està situat sobre l'estació de Sants, per tant el taxi es

va enfilar per una rampa i ens va deixar davant mateix de la porta de l'Hotel. En aquests moments em vaig considerar una persona important.

Efectivament, ben vestits com anàvem, el taxi que et porta davant de la porta, que obres la porta, que entres, que hi ha unes safates que et saluden amb un somriure a la boca, que veus una entrada amb un gust exquisit, que hi ha aire condicionat... total que estàs preparat en un lloc ideal per escoltar el que sigui i per relacionar-te amb la gent encara que no la coneixes molt bé, en aquests moments el meu "ego" va pujar més que el termòmetre, crec devia arribar als 50 graus, estava en un nuvol, que bé.

De sobte una veu em cridar, era la Regidora, vaig baixar, una de les safates estava indicant a la Regidora per on havíem de anar, i no se de que parlava que havíem de baixar unes escales, etc., total que vam seguir uns senyors que estaven davant nostre, i parlant i baixant escales, total que ens vam trobar al carrer altre vegada, millor dit a la explanada de la parada de darrera de l'estació de Sants, el meu "ego" va durà molt poc i el núvol va desaparèixer sobtadament, per tant la caiguda va ser defenestrant. Vam arribar al recinte reservat, ens vam preguntar els noms i vam entrar tot caminant fins al final on hi havia el Bus per entrar, almenys segur que hi hauria aire condicionat, però vam rebre la contesta de que fins que no vingués el Conseller no es podia entrar, per tant mitja volta i vam anar a sota uns tendals on hi havia gent esperant. Cal dir que tots els homes anaven amb americana i corbata, per tant ben vestits. Sota aquest tendals i a la part final hi havia uns prestatges molt ben condicionats, on es veien quantitat de canapès preparats per a servir una vegada finalitzada la presentació.

En aquells moments donaven refrescos i li vaig dir a la Regidora si en volia algun i em va dir que si, tot caminant on hi havia unes taules improvisades per aquest acte. Jo em vaig quedar a la vora de l'entrada per veure si venia el Conseller. Em vaig girar per si veia la Regidora, no fos cas que se'm caigués desmaiada o la perdés, vaig veure que portava un got a la ma i que estava parlant a una senyora, al cap d'un moment vaig veure que s'havien acostat i vaig pensar que me la volia presentar.

Efectivament, al moment sento el meu nom amb un to d'auxili, d'admiració, de desencant, de fracàs, de protecció, d'emparament, etc. em vaig girar i em va presenta, amb un to una mica nerviós, la senyora com una amiga seva i Alcaldessa d'un poble de Lleida, i al moment em diu molt esverada però sense perdre la seva feminitat, que aquesta senyora li ha dit que la trobava molt bé que fins i tot la trobava una mica més grassa, i seguidament em pregunta a mi si era veritat, tot posant una careta d'innocent com buscant la protecció necessària pel que no era evident segons ella. Aquella senyora tenia raó, doncs jo també creia que s'havia engreixat una mica, doncs el mes de juny era com una esquelet caminant, encorbada i feta un fàstic, ara al menys anava una mica més dreta.

No puc entendre perquè les dones volen estar primes o més aviat xopades, no entenen que als homes ens agrada la "xixa", i allà on hi hagi una bona figura amb un bon culet, una bona cama, com ella tenia, i un bon pit, si... així de clar, el demés són romanços, no vull dir dones com les que va

pintar Rembrandt, ja m'enteneu. Quan vaig pel carrer, la primera cosa que em fixo en les dones que van al meu davant, es amb el cul i si pot ser que sigui una mica bellugadís, o sigui que tingui el seu encant. Aquest apartat crec es mereix un capítol apart, molt ampliat i documentat, per tal de que les dones s'assabentin dels gustos dels homes.

Aleshores, que li havia de contestar?, amb la calor que feia que et deixava atontat i sentir aquella conversa, vaig dir, que no..., que estava molt bé, que no s'havia engreixat, la cara li va canviar, ja que és el que volia sentir. En aquell moment vaig anunciar-les-hi que havia arribat un Conseller, doncs, era cert, estava baixant de cotxe molt somrient, gent que el va anar a saludar, parafernàlia, ja se sap, s'ha de seguir un protocol, la Regidora es va avançar per veure'l mentre l'Alcaldessa em feia signes de que el que tenia la nostra Regidoria eren manies ja que estava molt prima, li vaig contestar també amb signes que realment tenia raó, però que...

Només s'esperava un Conseller, l'altre va excusar la seva assistència, per tant aquest va tallar una cinta aguantada per dues safates, aplaudiments i entrada en el recinte del Bus, cues per entrar, unes escales per pujar, la Regidora va passar primer i darrera seu l'Alcaldessa i jo. Mentre pujàvem les escales l'Alcaldessa em va senyalà el cul de la Regidora, amb el bon sentit..., indicant-me que estava bé que eren manies seves això de l'engreixament, però es clar que m'havia de dir a mi, una persona que estava segur era un entès en culs femenins, ja el tenia classificat no calia que em digues res, però que sabia l''Alcaldessa d'un poble de Lleida de les meves preferències corporals de les dones, lògicament li vaig dir que tenia raó, no calia entrar en matèria en aquells moments que entraven a un Bus de les Professions, crec no era escaient ni el moment més oportú, el que jo volia era entrar i crec que els demés igual, per l'aire condicionat i per saber que ens explicarien.

Ens vam quedar al costat de la porta, estàvem frescos. Van començar els discursos, el President dels organitzadors del Bus i el Conseller, la veritat i no voldria ser descortès, però van ser una mica pesats, tenia ganes de que acabessin, a fora anaven preparant els canapès per les taules, les begudes, i el Conseller que semblava que acabava però tornava arrancar. Aquesta presentació no era pels Ajuntaments sinó per les Empreses, m'explicaré, era un bus enorme que anava per les empreses que ho sol·licitessin i que servia per reciclar als treballadors de la referida empresa, d'aquesta manera s'evitaven el trasllat dels seus empleat a escoles especialitzades fora de la seva demarcació. La idea era bona, però no per un Ajuntament. Altre vegada semblava que el Conseller acabava però no, tornava arrencar. Eren 2/4 de 2 i a fora preparant els canapès i les begudes i el Conseller que no acaba. Ara sembla que si, efectivament aplaudiments i a continuació fan una demostració del que es pot trobar en aquest Bus.

De sobte i sense cap tipus d'explicació, la Regidora d'una forma autoritària i contundent, la desconec, em diu que ens n'hem d'anar que això no es per nosaltres, obre la porta i sortim, ella al davant i jo el darrera, dient-li, però escoltem... que..., contesta: no rés a més això, dirigint-se als pobrets canapès, no ens assentaria bé, devia parlar per ella és clar, i com un coet, surt del recinte, jo el darrera sense poder-la atrapar, surt pel lloc equivocat, total que em de donar la volta caminant, el sol torna a està present es incansable, i em diu que em centri ja que em d'estar

molt a prop del pàrquing on ella ha deixat el cotxe. La veritat es que a mi se'm fa molt difícil de concentrar-me, per la calor i pel que em deixat al darrera, finalment li dic que de l'estació de Sants a l'Escola Industrial hi ha un bon tros, per tant que agafàvem un taxi. Així ho vam fer, vam arribar a l'aparcament, vam agafar el cotxe i sobre 2/4 de 3 de la tarda em vaig trobar a l'Ajuntament sense haver dinat i no tenir res preparat a casa, ja que vaig dir a la meva filla que no en preparés res perquè vindria dinat de Barcelona. Que us assembla el panorama. Conclusió vaig anar a dinar a un restaurant que hi ha a prop i amb aire condicionat.

De ben segur que un altre dia si hem d'anar a Barcelona, jo mateix planificaré d'itinerari, no deixaré que me'l planifiqui la Regidora de no se quantes coses.

El Masnou, 5 d'agost de 1994.

Francesc Fàbregas Cardona

NOMS DE CARRERS NOUS ANY 1969/70.-

Quan es llegeixi el que explico en aquest escrit, el que s'ha de fer primer saber com era el Masnou a l'any 1969. Era temps d'una forta dictadura, els ajuntaments eren un zero a l'esquerra, no tenien cap tipus de potestat, eren ajuntaments molt pobres que a penes podien pagar els treballadors que tenien. No podien pensar en fer ni grans ni petites inversions. Tot això estava assumit. Ho vaig poder comprovar en primera persona a l'haver entrat a treballar a l'any 1967 a l'Ajuntament del Masnou i recordo molt bé que tot el que es volia fer havia de passar, indiscutiblement, pel Govern Civil de Barcelona, ja desaparegut a l'entrar la democràcia en aquell període, doncs s'havia de fer tot sota la seva tutela.

Per tant, com en altres coses, la nomenclatura existent dels carrers del Masnou era un desastre. No sé quan s'havia fet l'última reestructura, però la veritat és que estava del tot desfasat sense cap tipus de control. Si s'obrien carrers ho es construïen cases, era el mateix constructor que a la seva manera posava els números de les noves finques, ho feia al seu gust i com creia era el millor. Per part de l'Ajuntament no hi havia cap tipus d'inspecció d'aquest tema, ningú es va posar a ordenar degudament la nomenclatura dels carrers. També és cert que en aquella època no es construïa a penes, no hi havia la febre de la construcció que hi va haver molts anys després i també és cert que ningú volia posar-se a fer una reestructura de la nomenclatura dels carrers i de la seva numeració. Tothom estava acostumat tal com estava. Es coneixien més pels noms de les famílies on vivien que pel carrer i la numeració que tenien.

Els anys acabats amb 0 i amb 5, o almenys això és el que es feia en aquell moment, es realitzava l'empadronament general de persones a tot Espanya. Tothom quedava desempadronat i s'havia de fer de nou.

Els acabats en 0 a part de l'empadronament de les persones, també es feia l'empadronament de tots els edificis que hi havia a cada població. Si l'empadronament de les persones es demanava el nom complert, l'adreça, el DNI, estudis cursats, en que treballaves i alguna cosa més, pels edificis s'havia de recollir informació de cada habitatge, de si estava habitat, de quins espais disposava, si tenia els serveis de llum, gas, aigua corrent i també si tenia calefacció i altres serveis. Suposo que d'aquí es podrien treure molta informació de tot tipus, a nivell local i a nivell nacional. També es recollia informació de tots els locals existents, ja fossin comercials, garatges, industrials, etc. En fi, crec era una informació molt interessant ja que el resultat provenia d'un treball de camp i per tant podríem dir fidedigne en un 98% aproximadament.

Doncs bé, per portar a terme aquest treball, l'Estat va publicar l'Ordre de 23 de desembre de 1968, d'instruccions als ajuntament sobre els treballs preliminars per la formació dels Censos Generals de la Nació, que es disposaven en el Decret 2106/1968, de 16 d'agost. En l'article 12 deixava molt clar que els ajuntaments haurien de revisar la nomenclatura dels seus carrers i la col·locació dels rètols corresponents, per tal de identificar molt clarament el nom de cada un dels carrers de la població en llocs ben

visibles. En l'article 14 d'aquesta Ordre, parlava de la numeració dels edificis desplegant tota una normativa general per poder portar a terme la numeració de cada un dels edificis de cada carrer.

D'acord amb aquestes disposicions, es va enviar una carta a tots els ajuntaments d'Espanya, fent-les-hi avinent dels dos empadronaments que s'haurien de fer l'any 1970, i que per portar a terme aquest treball, era del tot imprescindible que totes les finques estiguessin ben senyalitzades amb un nom de carrer i amb el número que li pertoqués del carrer, ja que d'aquesta manera seria fàcil i entenedora la feina que es pretenia fer, la qual cosa s'havien d'identificar correctament les finques de tota la població perquè el treball de camp que s'hauria de fer fos efectiu com és pretenia.

Amb aquesta carta l'ajuntament va evidenciar i per tant va acceptar, les deficiències que tenia el poble del Masnou pel que fa a la nomenclatura dels seus carrers i també la seva numeració. Crec que fins aquell moment cap consistori s'havia posat a resoldre aquest problema. És cert que s'havien posat alguns noms a carrers nous, però no resolien el problema existent. Per exemple la carretera tenia quinze noms diferents, carrers com Sant Josep i la Colomina, entre altres, donaven nom a diferents carrers, sense una numeració concreta, seguida i entenedora. Per tant l'Ajuntament havia d'afrontar aquell problema i resoldre'l aquell mateix any.

No sé si li havien proposat a algú més, però com que era l'últim que havia entrat a treballar, doncs ja se sap, és el que li toca la feina que ningú vol fer. El Secretari va dir que havia de fer-me càrrec d'aquest treball per posar ordre a la nomenclatura del Masnou. Com que ja sabien que mai tenia un no per cap feina, sempre deia que sí a tot el que em donaven, doncs em van adjudicar aquell treball, el qual vaig acceptar molt gustosament, era un repte i a mi els reptes sempre m'han agradat. Per tant vaig començar de seguida a estudiar el tema sabent que posteriorment havia de presentar una proposta per resoldre tota aquell desgavell de nomenclatura que tenia el Masnou, tant en noms de carrers com de numeració. S'havia de deixar en les degudes condicions, perquè cada finca tingués clarament la seva adreça i el seu número de carrer, en definitiva que les finques estiguessin ben identificades.

Ràpidament el meu cervell ja estava organitzant com ho hauria de fer, ja estava donant voltes de com hauria de planejar la meva feina.

El primer que vaig fer va ser demanar un plànol del Masnou al departament d'obres per veure els carrers que hi havia en aquell moment i els seus noms. Em servia com a partida inicial, però no podia refiar-me del tot perquè s'havien produït canvis que no figuraven en aquell plànol, però bé per alguna cosa havia de començar. Amb això em vaig donar compte de que havia d'anar carrer per carrer per veure exactament quantes cases i terrenys hi havia i els números de finca que tenien, vaig entendre que era l'única manera de saber com estaven exactament cada un dels carrers i a partir d'aquí podria treballar-hi millor.

No hi havia res escrit sobre això ho almenys jo no ho coneixia. Sí és cert que una vegada el secretari em va deixar un llibre que podia ser interessant com explicació de posar noms de carrers i numeracions. El vaig començar a llegir i el vaig deixar, no m'ha

aportava res, tot era teòric i a sobre explicat d'una manera de l'Espanya profunda que no tenia res a veure amb la nostra Vila, a part que era molt enrevessat, deia moltes coses però no concretava res del problema que hi havia en el Masnou sobre aquest tema, per tant el vaig deixar i em vaig posar a treballar a la meva manera, buscant la lògica de les coses i del que físicament hi havia en el Masnou. Només em vaig treure una cosa que em va clarificar un dubte que tenia. Al començar aquesta feina em vaig preguntar perquè la numeració dels carrers de la zona d'Ocata anaven d'esquerra a dreta i els de la zona del Masnou anaven de dreta a esquerra. En aquell llibre vaig trobar el perquè, l'Ajuntament és el centre de la població i a partir d'aquest edifici ha de començar sempre la numeració dels carrers. Ara ho tenia clar.

Vaig començar pel carrer Pere Grau per ser relativament fàcil d'organitzar. La seva numeràció era bastant correcte sobre tot pel que fa als parells, els senars ja era diferent, s'havia de composar de nou. Era el meu primer carrer a estudiar i ho vaig fer molt acuradament. Hi vaig dedicar molt de temps, havia de sospesar el que estava fent i que fos el més correcte. El vaig recórrer vàries vegades i a l'Ajuntament vaig passar en net els plànols que havia fet en el mateix carrer i vaig procurar que en un sol full i tingués cabuda el màxim de cases possibles per posar els números que hi havien i els que hi havien de figurar. Una vegada passada la plaça d'Alsina Sensat, canviava el nom pel carrer del Dr. Botey. No em va sembla correcte, creia que havia de ser el mateix nom fins arribar al que és avui el carrer Mare de Déu de Núria. Per tant em vaig guardar aquest carrer per posar-lo en un altre lloc. Vaig preguntar el perquè d'aquest nom i sembla va ser un metge que va tenir certa importància en el Masnou, però no calia que el seu nom fos en aquest tros de carrer, podia estar en un altre lloc.

Vaig posar la numeració correctament de com hauria de ser, o almenys com creia jo. Una vegada vaig tenir l'esborrany fet vaig tornar al carrer per veure si ho tenia correcte, si ho havia fet bé. No recordo en aquests moments si vaig haver de rectificar alguna cosa, segurament que sí, perquè sóc un perepunyetes, sempre veig alguna cosa que es pot millorar, em conec perfectament bé. El cas és que vaig deixar d'una forma correcte el carrer i vaig anar per un altre. Segurament, perquè no ho recordo molt bé, deuria agafar el carrer Sant Felip i els següents carrers paral·lels al carrer de Pere Grau. Eren carrers que coneixia perfectament bé, sóc nascut al barri d'Ocata i aquests carrers els havia trepitjat moltes vegades, fins i tot coneixia moltes de les famílies que hi vivien. Cal pensar que quan vaig néixer els meus pares tenien una vaqueria i des de petit repartia llet per les cases i això em va donar una amplitud de coneixement dels carrers i de les persones que hi vivien.

El carrer de Sant Felip sí que s'havia de reestructurar de nou. Abans aquest carrer no començava pel de Tomàs Vives, el carrer començava a la cantonada del Dr. Agell, on viuen les germanes Gibernau que tenien el número 1, per tant la numeració havia de canviar tota i començar-la a partir del carrer Tomàs Vives. Quan es van construir les casetes que miren de cara al mar i els blocs de pisos, on hi havia hagut una bolera que va tenir molt d'èxit, es van numerar posant lletres. Bé, per començar vaig fer el mateix sistema, vaig anar al carrer i vaig fer plànols en brut apuntant la numeració de cada finca per trams de carrer. Aquí va sorgir un problema que no vaig tenir en el carrer de Pere Grau ja que aquest carrer tant per una banda com per l'altra són entrades principals, però en

el carrer de Sant Felip els senars són entrades principals però el pars quasi tots són els darreres de les cases del carrer Pere Grau, per tant vaig haver d'estudiar que havia de fer en aquest cas.

Pel que fa als darreres de les cases del carrer Pere Grau que donaven al carrer de Sant Felip, vaig arribar a la conclusió de que també s'havien d'enumerar correctament, encara que hi hagués una paret s'havia de donar un número, per si algun dia hi volguessin fer una entrada, havia d'estar previst, no es podia deixar sense numeració. Per tant havia d'estar molt alerta amb les parets que no hi havia cap porta. Després una vegada vaig tenir el plànol correcte, vaig comprovar-ho amb les entrades principals dels senars del carrer Pere Grau, no fos cas que m'hagués deixat alguna finca. Aquest carrer va ser més laboriós, però em va donar una altra visió que em va servir en altres carrers, com va ser el carrer de Mestres Villà , l'actual Jaume I, i el carrer de Fontanills.

Anava molt en compte, tenia molt clara la meva responsabilitat en aquest treball, posar nom a carrers nous, canviar noms de carrer en un altre lloc, havia de fer una feina molt ben feta, no podien haver-hi rectificacions una vegada estigués tot fet, havia d'estar molt atent amb la meva feina, però estava molt segur del que feia i a part era tot un repte que m'il·lusionava i que hi posava els cinc sentits per fer un treball ben fet que em podés sentir orgullós i satisfet d'haver-lo fet, i el que és més important, deixar la nomenclatura del Masnou en perfectes condicions. Hi ha treballs en un ajuntament que són molt administratius, molt de portes endins, però aquesta feina no era així, era al revés, seria completament de portes en fora, que tocaria quasi a tota la població i que seria molt criticable si no es feia bé, però el que era molt clar era la necessitat de regularitzar correctament aquest tema de la nomenclatura i el número de les finques.

Una vegada vaig tenir controlat en esborrany els carrers de Pere Grau i els següents, vaig continuar pels carrers de la part d'Ocata que eren els que coneixia millor. Abans dir que al començament del carrer Fontanills i figurava el carrer de Puerto Rico que el vaig canviar de lloc per tal de que tot fos el carrer de Fontanills. El carrer de Santa Rosa sí que el vaig mantenir perquè era un nom molt popular i enraigat en aquest carrer i vaig preferir no tocar-lo. A vegades s'han de mantenir les tradicions i les fórmules establertes per les mateixes persones del veïnat, i això és el que vaig fer.

La cantonada, com dèiem els que vivíem al final de l'actual carrer de Jaume I, i el conegut Torrent d'Ase, dos carrers paral·lels que anaven de mar a muntanya, hi havia entrades principals d'edificis i no tenien nom de carrer i numeració, per tant em va semblar oportú posar els noms de Mare de Déu de Montserrat i Mare de Déu de Núria, per ser aquestes dues Mares de Déu molt catalanes i no figurar en la nomenclatura d'aquell moment en el Masnou.

A Ocata els carrers que anaven fins Joan Maragall estaven bastant ben ordenats com a nom però no amb la numeració, a excepció del carrer la Colomina, que era el nom antic del barri, que estava en quatre o cinc carrers, s'havia d'estructurar convenientment. Vaig allargar el nom de Santiago Rusiñol, també el de Capità Maristany Noms i el carrer de Capità Mirambell. El nom del carrer la Colomina el vaig deixar en un tram de carrer que no tenia cap més nom que aquest i que està al darrera de la plaça de Vila de Madrid.

També hi vaig posar el nom del Dr. Botey que havia tret per allargar el carrer de Pere Grau, per posar-lo en un carrer de baixada i que no tenia nom, d'aquesta manera aquest nom es conservava. Certament mai vaig anul·lar cap nom, si l'havia de treure d'on estava el posava en un altre lloc, creia que no era ningú per anul·lar un nom que havia tingut el seu significat en el moment que el van posar.

Em quedava posar noms a partir de Joan Maragall, s'havien fet carrers nous però no s'havien posat noms. Se'm va ocórrer que donat la nostra història marinera i els vincles familiars que hi havia amb els països sud-americans, que seria bo que tots aquests carrers tinguessin noms d'aquests països. Vaig aprofitar per transportar el carrer de Puerto Rico i posar-ne de nous, com els de Veneçuela, Mèxic, Brasil, Xile, República Argentina, etc. D'alguna manera quan algú busques el nom d'algun carrer sud-americà sabria que estaria en aquesta zona.

En tots aquests carrers vaig fer el mateix, esborrany de plànols en el mateix carrer de tal com estaven i després a l'Ajuntament els passava en net i començava a configurar els noms dels carrers i la numeració de cada finca, estigués edificada o no. Després vaig anar a visitar la urbanització de Santa Madrona, també era un caos, només hi havia un carrer amb aquest nom amb una numeració molt mal establerta que anava per diferents carrers. Vaig creure que podria posar-se noms de ciutats catalanes. Si a la carretera i havia el carrer de Barcelona, que no tocaria, si que podia posar els noms de Lleida, Tarragona i Girona i encara en carrers més petits adjacents a aquests, vaig poder posar una població de Lleida i Tarragona. Per tant a part del carrer de Santa Madrona, vaig posar sis noms de carrers, perquè hi havien cinc carrers nous que no tenien nom. D'alguna manera tenia la zona d'Ocata embastada d'una forma definitiva. Cada vegada tenia més seguretat del que estava fent, havia agafat el ritme per posar els noms dels carrers i la numeració, ja m'era més fàcil, ja estava llançat i gaudia perfectament bé del que estava fent.

Havia d'afrontar la nomenclatura del camí ral. De quinze noms que hi havia el vaig deixar en cinc, els imprescindibles. Cal pensar que a la zona d'Ocata hi havia uns trams que les cases del darrera tenien al seu davant un jardí que donava a la carretera, però que amb els anys aquests jardins es van edificar i el que es va fer va ser posar el mateix nom que tenia el carrer de darrera, o sigui el carrer d'Adra, per exemple, estava el carrer de darrera que en el seu moment va ser l'entrada principal i les cases que es van fer al davant, on hi havia el jardí que donava al camí ral, també es deia carrer d'Adra. Per tant s'havia de mantenir el nom del carrer al darrera però el de davant, que donava a la carretera havia de tenir una altre nom. El mateix va passar amb el carrer de Sant Jeroni i Sant Antoni i altres carrers. S'havia de unificar i clarificar, no podia ser que dos carrers paral·lels tinguessin el mateix nom, per tant el carrer Generalíssim que començava a l'Ajuntament, el vaig allargar fins el carrer Joan Maragall i vaig mantenir l'Àngel Guimerà. En el Casino començava el carrer de Barcelona fins arribar al carrer de Gral. Solchaga, avui Josep Llimona, i que aquet carrer seguia per la carretera durant un bon tros, això no tenia sentit. El nom d'aquest carrer va quedar igual al que és avui el carrer Josep Llimona, i el carrer Barcelona vaig fer que continués per la carretera fins arribar a M. C. Verdaguer. A partir d'aquí els dos carrers M.C. Verdaguer i Camil Fabra, van quedar exactament igual que estaven.

Al costat de l'Ajuntament que hi ha un carreró sense sortida que dóna a l'esplai de Can Malet, també tenia el nom de Generalíssim i no podia ser, havia de tenir un altre nom i que estigués vinculat amb l'Ajuntament del Masnou i amb el propi poble. El tema era difícil no sabia que hi podia anar millor, per tant, de moment, ho vaig deixar, ja trobaria el nom adequat. A vegades no cal obsessionar-se i menys quan no hi ha pressa, però el que no podia ser era que el carrer "Generalísimo" entrés en aquest carreró per tornar a sortir, havia de ser un altre nom, un nom propi per aquest carreró. No vaig tardar gaire en trobar el nom que hi hauria d'anar. Vaig pensar que quedaria adequat posar el nom del primer Alcalde de la nostra Vila, per tant vaig mirar el primer llibre d'actes de l'Ajuntament del Masnou i buscar el nom del primer Alcalde i el vaig trobar a la primera acta de constitució que es va fer com a poble a l'any 1825, i el nom era Manel Rossell, perfecte, havia trobat el nom adequat a aquest carreró de l'Ajuntament, a part que es feia homenatge a la primera persona que va tenir el càrrec més important que pot tenir un masnoví en el seu poble. A partir d'ara els vilatans sabrien qui va ser el seu primer Alcalde.

Una vegada vaig tenir la part d'Ocata acabada, vaig continuar de la carretera de Teià, cap al costat del Masnou. Vaig continuar amb el mateix ritme, mirar que tots els carrers tinguessin el seu nom i amb la numeració correcte en cada habitatge. No era fàcil però com he dit abans usant la lògica me'n sortia prou bé.

Potser els llocs més complicats van ser el barri de Califòrnia de la carretera de Teià, solament hi havia dos noms de carrer que servien per a tota la urbanització, hi vaig proposar noms de capitals de província d'Espanya, i que van ser Santander, Ciutat Real, etc. Un altre lloc complex va ser el carrer de Sant Josep, que estava en uns sis carrers, per tant vaig haver de posar noms nous, en aquesta cas com estava prop de l'església vaig proposar noms de sants per fer un conjunt, com van ser Santa Anna, Sant Pau, Santa Teresa de Jesús, etc. Si no recordo malament els altres carrers va ser bastant fàcils, els noms dels carrers estaven correctes però la numeració no, aquí és on vaig tenir més feina doncs en certs llocs i havien torres, per ser zones residencials, havia de mirar molt bé per si hagués possibilitat de que una parcel·la fos dividida en dos. Hem de pensar que en aquells moments no s'havia aprovat la Llei del Sòl i per tant l'Ajuntament del Masnou no disposava del Pla General, pel que urbanísticament tot era possible. Però en fi, vaig continuar fent plànols en brut sobre el terreny i després ho passava en net al despatx. Com que el paper més gran era d'un foli, els havia d'enganxar depenent de l'allargada del carrer. Estava desbordat de paper dibuixat de carrers, però era igual, jo ja m'entenia, tirava endavant molt content del que feia. En aquell moment no em donava compte de la importància d'aquesta feina, ni tampoc crec que l'Ajuntament estava al corrent de l'embolic que estava preparant en el futur plànol del Masnou.

No va ser fàcil, vaig haver de fer molts esborranys de plànols, moltes rectificacions i després passar-los en net, comprovar perfectament que no em deixes cap casa, que la numeració que posava en l'esborrany era correcte, hi vaig posar molta cura, el que feia a la carretera seria el mirall d'aquesta feina, era el lloc on havia de quedar millor, m'hi vaig esmerar molt. També és cert que seria el lloc on els polítics d'aquell moment i sobre tot l'Alcalde i posarien molta atenció de com quedaria.

En uns tres o quatre mesos vaig enllestir aquesta feina, passejant-me per totes els carrers del Masnou vàries vegades.

Preparant aquest treball en l'arxiu municipal, he pogut veure altra vegada els plànols que vaig fer manualment de cada un dels carrers del Masnou. També es conserva el que vaig fer general de tot el poble, el vaig dividir en dues zones, la zona d'Ocata i la zona del Masnou, que si s'ajunten queda clar quins carrers hi havia en el poble del Masnou a l'any 1969/70, pel que fa a carrers per haver realitzat un treball de camp molt important. En aquests dos plànols hi vaig dibuixar en bolígraf blau els noms dels carrers que estaven correctes i en bolígraf vermell els noms nous que vaig posar en carrers que no en tenien. També vaig haver de dibuixar on haurien d'anar les noves plaques de tots els carrers del Masnou. En aquell moment n'hi havia poques de posades eren de diferents tipus i en molt mal estat, per tant valia la pena proposar una unificació de totes elles.

Em van presentar el senyor Vàzquez del Masnou, que es dedicava a la ceràmica, vaig parlar amb ell per tal de que em fes una proposta de com podrien ser els rètols dels carrers del Masnou. Vaig pensar que el Masnou havia estat sempre un lloc d'artistes i de cultura, i que per tant els rètols no podien ser de llauna o altre material que no fos la ceràmica. A part que la ceràmica dóna una categoria i és més artístic. La proposta que em va fer era un conjunt de sis rajoles que a la part superior esquerra hi hauria l'escut de la població i la resta es posaria el nom del carrer. El fons de les rajoles seria blanc i el nom seria de color blau marí i emmarcades les sis rajoles per una suau orla per donar un tancament a les mateixes, la veritat que em va semblar molt maca i molt adient pel Masnou.

En quan a la numeració el senyor Vàzquez em van adreçar a Ceràmiques Esteban Vicens, S.L. del carrer Tallers, 72 de Barcelona. Em vaig posar en contacte amb ells perquè em fessin un pressupost inicial de rajoles numèriques per numerar els edificis, però no volia una rajola per cada número, no m'agradava. Volia que la rajola tingués la mateixa grandària tant si hi havia d'anar un número, dos o tres. D'aquesta manera quedaria igualat i més correcte. Els vaig demanar que els colors fossin diferents a la rajola del carrer, o sigui pel número volia que fos el fons blau marí i el número de color blanc, d'aquesta manera ressaltava més el número. Tot això bé que aquests dos colors són colors mariners i com la història del Masnou està molt vinculada a la marina de vela, vaig creure seria una millor identitat amb el nostre passat.

Havia de preparar que tot el que proposava s'hauria de fer, per tant vaig demanar als dos empresaris que em fessin una mostra de la placa del nom i de la placa de la numeració, per poder-ho passar al ple de l'Ajuntament, així com el seu preu unitari.

Tornant als noms dels carrers, vaig haver de nomenar un total 53 carrers nous i desplaçar el nom de 8 carrers que quedaven mal col·locats.

La proposta de carrers per una nova denominació van ser:

Venezuela	Brasil	Av. Rep. Argentina
Méjico	Chile	Lérida

Artesa de Segre
Reus
Ciudad Real
Joan Roig
Santander
San Lucas
Virgen de la Paz
Premià de Mar
Bilbao
Ciudad de León
Granada
Sevilla
Zaragoza
Pintor Fortuny
Gerona
Hospitalet
Pje. Mariano Rossell
Santa Ana
Ciudad San Sebastian
Gaudí
Pje. 27 de Enero
Vilasar de Mar
Valladolid
Pompeu Fabra
Dr. Pere Genové
Badalona
Palma de Mallorca
Teruel
Tarragona
Cornellà
Monturiol
San Pablo
Pje. Virgen de Lourdes
Enamorados
Pje. Alsina Sensat
Tiana
Murcia
Av. Virgen de Núria
Valle de Arán
València
Pl. Alsina Sensat
Colomina

Posteriorment:
Pl. Reina Maria Cristina
Pje. Adra
Alfonso XIII
Pje. Bergantin Caupolican
Pl. Catalunya

Els carrers que es van canviar de lloc, van ser els següents:
Puerto Rico
Sant Jerònimo
San Jaime
Uruguay
Jover i Serra
Santa Teresa de Jesús
Dr. Botey
J. Anselmo Clavé

En el ple municipal de 28 d'abril de 1969 vaig preparar la proposta de la nova nomenclatura dels carrers del Masnou, tal com ho havia fet, així com els plànols que havia fet manualment perquè es pogués debatre millor, i com quedarien els noms de la carretera, així com la proposta de les ceràmiques dels noms dels carrers i els números. Tot això li vaig estar explicant al secretari, el Sr. Aguilar, però l'home que ja tenia certa edat, no acaba d'entendre que és el que havia fet i com ho havia fet, total que em va dir que jo també vingués al ple i que ho expliqués a tots els regidors que de ben segur que seria el més convenient ja que si li feien preguntes no sabia si ho contestaria bé. Crec que cal dir que potser he estat l'únic funcionari que ha anat a un ple per explicar un projecte que se li havia encomanat. Va ser molt interessant. Lògicament vaig fer una explicació general del que hi havia en aquells moments i del que proposava i perquè havia posat aquells noms i com ho havia estructurat. Em van fer preguntes que les vaig anar contestant totes perquè ho tenia molt clar. Al final es va aprovar per unanimitat el que proposava, també van aprovar les ceràmiques dels noms del carrers i de la numeració. Total crec va ser un èxit el treball que havia fet, potser perquè estava molt elaborat i era coherent. Em vaig sentir molt content, molt satisfet. Ara només quedava posar en pràctica tot el projecte.

En principi per l'any 1969 no es podia fer res perquè no figurava en el pressupost municipal una despesa com la que es proposava. Eren temps difícils pels ajuntaments, eren summament pobres i estaven molt controlats econòmicament pel govern central i havien d'estar molt alerta en que es gastaven els diners d'acord amb les partides que figuraven en el pressupost municipal, que ja per sí era molt minso, sincerament era ridícul, però així funcionaven tots els ajuntaments en aquells moments.

Per l'any següent en el pressupost ja es preveia una partida especial de despesa per la compra de les plaques dels carrers i dels números, així com el treball de col·locar-los als carrers i a les cases. No obstant això l'interventor volia que els números del carrer que s'havien de posar a cada finca, els paguessin els seus propietaris. La veritat és que no em va semblar correcte. Si els canviàvem creia que era un deure propi de l'Ajuntament del Masnou que no s'havia preocupat donar els correctes a noves finques i al reestructurar els noms dels carrers i el canvi de la numeració, no era culpa dels propietaris de les finques. Però ell estava que s'havia de posar una taxa pel canvi de número, bé fins aquí vaig donar el meu parer en aquest assumpte, si ell volia que paguessin els propietaris de les finques, doncs ell mateix. Finalment no es va posar per la complexitat que representava a part que no era popular ni molt menys. S'ha de tenir en compte que era molt difícil saber els noms dels propietaris, el padró d'urbana estava controlat per l'Estat, per tant hi havia molts errors perquè a penes es feia manteniment, el que hagués resultat que molts propietaris no paguessin aquesta taxa.

Per confeccionar un pressupost que fos més o menys real, havia de comptar els rètols de tots els carrers del Masnou que s'havien de posar segons el meu parer i també els números de les cases que necessitàvem. Tot això amb la finalitat de que fos aprovat. Primer havia de comptar les plaques que s'haurien d'encarregar per cada carrer i els números que farien falta. Pel que fa als rètols dels carrers vaig haver de sortir altra vegada per tots els carrers i comprovar on era possible poder posar els rètols. A vegades, en alguns carrers, es feia difícil poder posar el rètol, ja sigui perquè a la cantonada no hi havia cap edificació, o la edificació que hi havia era molt baixa o hi havia altres dificultats, en aquest cas es va construir uns pals de formigó on es podia posar el rètol del carrer. Això va suposar una altra feinada, vaig haver de fer un llistat de carrers i apuntar els llocs on havia d'anar el rètol en un pal i que sempre havia de ser en una cantonada. El paleta que es cuidés d'aquest treball se li havia de donar correctament, no ho podia deixar que el paleta decidís on s'havien de col·locar, sinó que s'havia de donar la feina sabent que allò era el correcte.

Una vegada clarificat aquest tema en els plànols, vaig confeccionar una llista on figurava el nom del carrer i el nombre de plaques que es necessitaven a cada carrer. Es van fer altres relacions posteriorment fins a completar tots els carrers del Masnou. En principi es van calcular unes dues-centes plaques, encara que després van ser més.

En quant als números va ser més laboriós. Quants números hauria de demanar i quants de cada número. No podia demanar aleatòriament una quantitat per cada un d'ells sense que sobressin o en faltessin. Per tant vaig inventar el full de càlcul manual i que ara coneixem com l'Excel. Vaig agafar una fulla doble quadriculada, que aleshores es feia servir molt, i vaig posar al costat esquerra els noms dels carrers i a la part de dalt hi vaig anar posant els números correlatius començant pel número 1, 2, 3... etc. i aleshores vaig anar anotant els números que tenia marcats per cada carrer al full quadriculat, posant una x sota el número que necessitava. Una vegada posats els números de tots els carrers i a la part de baix, sumava tots els números u que necessitava, igual ho feia amb el dos, el tres, etc. d'aquesta manera podia demanar a ceràmiques Vicens els números que realment necessitava. Per fer l'encàrrec vaig haver de fer un llistat amb la màquina d'escriure

d'aquell moment, on posava el número i la quantitat que en volia. Per exemple del número 1, em vaig demanar 92; del número 2 van ser 93; del número 4, 101; del número 5, 104; del número 6, 107; i així successivament fins al número 198, que eren els que necessitava. Per tant multiplicant el preu unitari per la quantitat que necessitava donaria el valor de la comprar de tots els rètols, fossin del carrer o numèrics.

Una vegada aprovat el pressupost de 1970, vaig encarregar ràpidament les plaques i els números Quan van arribar les caixes dels rètols dels carrers i les caixes dels números, es van posar a la sala capitular de l'Ajuntament, no teníem un altre espai en aquell moment. Va ser una invasió que es va fer a la referida sala. S'havia de tenir en un lloc que fos viable per l'empresa encarregada de posar-los a les façanes corresponents. En aquell temps tampoc es feia servir gaire la Sala Capitular de l'Ajuntament, solament pel ple mensual però no hi anava públic, per tant es podia celebra igualment.

Tal com he dit abans, la quantitat de rètols de noms de carrers vaig calcular que serien sobre uns 200 en total, encara que després van ser alguns més. En quant a la numeració una vegada sumats els números que necessitava de cada un d'ells, vaig calcular que serien 3.662 rajoles en total. El preu del rètol era d'11,40 pessetes cada un, el que representava 41.746'80 pessetes més els rètols dels carrers que no en tinc constància del seu preu. Si això li hem de sumar la feina de col·locació a les façanes, era una quantitat elevada per l'Ajuntament del Masnou, si tenim en compte la situació econòmica de l'any que parlem i de les dificultats pressupostàries que tenien tots els ajuntaments pels pocs ingressos que tenien. Per tant en la Comissió Municipal Permanent de data 6 de maig de 1970 es va aprovar aquesta despesa, així com aprovar un concurs públic entre els paletes que hi havia en aquell moment al Masnou, per tal de que si els hi interessava presentessin el preu per executar els treballs de col·locació de les plaques del carrer i els de numeració, d'acord amb el nombre de cada una d'elles. Així com també treure les plaques de carrer velles i les plaques dels números que no eren correctes i eliminar-los. També s'havia de tenir en compte el tipus de material d'acord amb la façana de cada finca.

El dia 14 de maig es van enviar cartes als paletes, segons consta en l'expedient, però que pot ser que no hi siguin tots, els que consten són els següents:
José Flo Roig - Santiago Rusiñol, 14
Arcadio Izquierdo Cabrera - Del Carmen, 16
José Manzanares Bravo - F. Leonarte, 7
Juan Puig Bofill - R. Fabra, 4
Pedro Ramentol Guitart - L- Millet, 75
Fco. Renter Busquets - San Pedro, 54
Antonia Roca Costa - R. Fabra 6
Luis Rodó Tuxera - Pl. J. Bertran, 6
José Tulon Arfelis - Uruguay, s/n
Antonio Viñals Figueras - San Antonio, 26
Edualdo Oliveras Sanchez - Ctra. De Teyá, 32
José Hernandez Fernandez - S. Rusiñol, 14
Antonio Caro Martínez - Bloque 3
Amador Rigueiro Tello - Ag. Gibernau, 12, bjs.

Fco. Caballero Martin - Maricel, 4
H. Carrasco Gil - Maridel
José Garcia Gerona - Navarra, 82
Esteban Geladó Munné - Navarra, 147
Fco. Mora Grané - Sant miquel, 65
Prudencio Ramonet Molas - Uruguay, s/n
José Teruel López - 27 de Enero, 7
Gabriel Vila Vidal - Barcelona, 34
Juan Albareda Calderó - Sta. Madrona, 9
Isidro Bolart Barceló - Italia, 106
Manuel Colom Barceló - Sto. Domingo, 4

En la Comissió Municipal Permanent de data 25 de maig de 1970, es va adjudicar aquests treballs al senyor Arcadio Izquierdo, per la quantitat total de 326.650 pessetes, desglossat de la següent manera:
Per posar una placa numèrica 75 ptes. per 3.662 plaques: 274.650 pessetes.
Per posar una placa de carrer 260 ptes. per 200 plaques: 52.000 pessetes.

El dia 30 del mateix mes de maig, se li va fer un contracte per executar les referides obres de retolació i de numeració. Seguidament vaig està parlant amb el senyor Izquierdo per explicar-li que li donaria plànols d'on s'havien de posar les plaques dels carrers, que era el primer que havia de fer. Pel que fa a les plaques de la numeració també li donaria plànols fets per mi, que serien entenedors per saber a quines façanes havien d'anar. En fi vàries orientacions d'on s'havien de fixar d'acord amb la façana de cada finca.

Va sorgir el problema de que tot hi que tinguessin plànols es podrien equivocar de número. Vam idear de fixar a la façana de les finques en guix el número nou que li pertocava, d'aquesta manera anàvem més sobre segur de que es produís un error. Per tant vaig haver d'anar per tots els carrers del Masnou, el dia abans de que hi anessin a col·locar els números, per guixar el número nou a la mateixa façana. Segurament que hi deuria haver algun error per la complexitat del treball, però sincerament no en recordo cap. Tampoc recordo el temps que va durar tota aquesta feina, però no deuria ser gaire perquè, tenia tres homes fent aquesta feina més ell, per tant durien anar ràpids.

Una vegada realitzat aquest treball important, en que es deixaven les finques del Masnou molt ben identificades amb el seu nom de carrer i el seu número, es va produir un altre problema que en cap moment vaig tenir en compte ni crec que ningú. A part de que els carters se les van veure i desitjar per saber si l'adreça de la carta era la nova o l'antiga, vaig haver de donar un plànol nou a correus del Masnou perquè sabessin els noms del carrers nous i a on estaven, encara que en aquella època més o menys tots ens coneixíem. Els padrons fiscals que tenia l'Ajuntament del Masnou s'havien de modificar i posar les finques amb l'adreça correcte, per tant vaig haver de proporcionar quantitat d'informació necessària per poder fer aquesta modificació, no obstant això el departament de Rendes de l'Ajuntament van haver de fer treballs de camp una vegada totes les plaques estaven col·locades als carrers.

Però el pitjor va ser pels propietaris de les finques. Per un costat persones que s'havien fet targetes de visita, en aquell moment tothom en tenia, ara són els correus electrònics o els mòbils, però en aquella època les targetes eren la forma més usada per les persones, on hi figurava, principalment, el nom i l'adreça i també el telèfon. És clar, l'adreça s'havia canviat i les targetes ja no servien, tant les noves com les antigues. Un altre dels aspectes importants era que les escriptures públiques existents fins aquell moment, estaven totes errònies pel que fa al número de la finca i a vegades també el nom del carrer, per tant el departament de Rendes que ja tenien tota la informació, van haver de fer molts certificats durant molt de temps, exposant que l'adreça antiga que figurava a l'escriptura pública corresponia a l'actual que se li havia donat. Total que en tots els aspectes que he explicat es compren que en el Masnou es va produir un canvi i un enrenou a tots els seus carrers, que en cap moment vaig imaginar es produirien. Només vaig estar per la meva feina, concentra't a que sortís el millor possible, però no vaig pensar en les conseqüències que produiria tota aquesta feina, però era igual, aquesta feina va produir més feina, però s'havia de fer i el resultat crec va ser molt encertat.

Durant el primer semestre de l'any es van posar les plaques dels carrers i els números, per tant passat l'estiu es va començar l'empadronament tenint els noms dels carrers i la seva numeració correctament establerts.

A partir d'aquell moment i una vegada finalitzat i posades les plaques dels carrers i la seva numeració, cada carrer que s'obria em passaven l'encàrrec per fer l'expedient de nova nomenclatura i posar la numeració correcte. Això va estar molt bé, d'aquesta manera hi havia una continuïtat de la feina feta fins aquell moment i tenir en tot moment la nomenclatura del Masnou correcte i al dia.

També cal dir que a l'any 1979 va tenir lloc les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments. Pel que fa al Masnou i una vegada constituït el consistori, es van aprovar els canvis de nom dels carrers que tenien noms franquistes. Va ser un canvi molt important que també vaig portar, i que va servir per esborrar tot el que havia representat la dictadura a Espanya. També cal dir que hi va haver un altre fet important ja que es van canviar totes les plaques del carrer, per posar-les en català.

Els ajuntaments ja tenien poder resolutiu i el van fer valer, i aquest va ser un tema que tots els partits polítics que formaven l'Ajuntament del Masnou tenien molt clar.

El Masnou, any 1993.

Francesc Fàbregas Cardona

INAUGURACIÓ DE LA CASA DE CULTURA

L'Ajuntament del Masnou, és propietari d'un edifici singular, d'una casa que s'anomena "Casa de Cultura". Pel qui no la coneix haig de dir que figura dintre el Catàleg d'edificis del Patrimoni Arquitectònic Municipal, per ser un edifici neoarab (etc)

Aquest edifici el va donar a l'Ajuntament, la senyora Teresa Planas segons figurava en el seu testament obert a Buenos Aires el dia, condicionat a que fos anomenada "Fundació Sensat Pagès".

Aquesta donació va portar els seus problemes, doncs, no hi havia forma de poder clarificar els tràmits burocràtics entre l'Ajuntament i l'Argentina, finalment gràcies a una cosina del meu pare que vivia a Buenos Aires, que desgraciadament ja es morta, ens va ajudar fins aconseguir la documentació necessària per poder acceptar formalment aquesta donació davant el notari i inscriure-la en el Registre de la Propietat, cosa que es va fer a l'any .

Aquesta casa encara que es van fer algunes reformes d'adaptació, doncs eren necessàries pel seu mal estat de conservació, ja que feia molts anys que no hi vivia ningú i ja se sap que en aquests cassos les cases es fan mal bé, i en aquest cas precisament la casa no estava en unes condicions acceptables per a realitzar-hi qualsevol cosa.

Bé l'Ajuntament es va poder acollir a unes ajudes econòmiques que anualment, i després bianualment, va donar la Diputació de Barcelona, per poder rehabilitar aquesta casa. Aquestes ajudes consistien en l'estudi per tècnics especialistes de recopilar els antecedents exactes de com era construïda, materials exteriors i interiors, colors, tipus de fusta, vidres, etc.

Una vegada aquest estudi fet, i realment en soc conscient que es va fer amb molta il·lusió per part d'aquest tècnics, solucionant vàries incògnites, van començar les obres de rehabilitació de la Casa de Cultura, davant les mirades encuriosides de la gent que veien com amb el temps anava canviant la seva fesomia, doncs es una casa que dóna a tres façanes. Al cap d'uns cinc anys del començament d'aquestes obres estava a punt de quedar finalitzat el treball de rehabilitació de les seves tres façanes.

Un vegada es va arribar a aquest punt, l'Alcalde va tenir la brillant idea de convidar a l'Excm. President de la Diputació de Barcelona per la inauguració d'aquests esdeveniment, per tant em va encomanar que parlés amb la Diputació per aconseguir que l'incloïes en aquestes obres, la il·luminació de la façana, doncs al ser d'un estil

neoarab, com he dit abans, es podia permetre una il·luminació amb efectes visuals molt bonics, i d'aquesta manera a part de la inauguració de la façana podríem també inaugurar d'il·luminació.

Ho vaig intentar però solament vaig aconseguir el compromís de tres focus i amb una mica de sort potser quatre, total que vaig parlar amb el lampista nostre que es cuidava del manteniment de l'enllumenat públic, i que per cert tenia molt de gust amb d'il·luminació artística, i li vaig començar a parlar d'aquest assumpte i la possibilitat de poder fer alguna cosa. Encara que es va queixar bastant, sempre ho fa però has de fer com si no l'escoltessis, perquè sabia que podia confiar amb ell i que realment ho acabaria fent de la millor manera i el més barat possible, i que el dia de la inauguració estaria acabat i a punt. I així va ser.

Bé tot va quedar a punt i es va escollir el dia de la inauguració que anés ve al President. El pla era que fos sobre les 7 de la tarda aproximadament, no abans ja que aquesta hora ja començava a fosquejar per la il·luminació, o sigui a les set de la tarda arribada de l'Excm. President de la Diputació a l'Ajuntament, recepció de l'Alcalde i el Consistori Municipal, firma en el Llibre d'Honor, visita de les obres d'ampliació de l'Ajuntament que havia sufragat en part també la Diputació, etc. total que entre 1/4 i 2/4 de 8, la comitiva arribaria a peu a la Casa de Cultura per ser a prop de l'Ajuntament. A l'arribar es tallaria una cinta catalana, descobriment d'una placa explicativa davant de la façana i des de fora el President encendria d'il·luminació, en fi un còctel d'ingredients que asseguraven un èxit, al mateix temps que un lluïment del nostre Alcalde, que també era Diputat, encara que de l'oposició, davant del President de la Diputació. No estava malament aquest pla, en certa manera la il·luminació havia de ser l'esclat final o la culminació d'un treball.

Doncs bé, es van repartir invitacions per les Institucions de la Vila i de caràcter personal a la gent interessada, fent l'explicació de l'acte previst.

Aquell dia va fer una tarda magnífica, molta gent es va congregà davant l'edifici per estar present a aquest esdeveniment, no es volia deixar perdre aquesta ocasió, ja que no en tenim gaires d'ocasions per poder lluir d'alguna cosa, però hi havia una cosa en la que no hi havíem comptat.

Tot era perfecte menys una cosa que no havíem pensat, i es que el Govern va canviar l'horari com feia durant el mes d'abril i per tant s'avançava una hora, com es fa cada any i per tant la il·luminació no es podria fer en el moment previst ja que encara era de dia, per tant es va acordar que s'encendria a l'hora prevista però sense fer cap tipus d'acte, per tant es va tallar la cinta catalana, es va destapar la placa commemorativa, es va fer la inauguració, a dintre es van fer els discursos protocol·laris i el brindis amb un cava català.

La il·luminació es va encendre però no pel President de la Diputació com era previst, sinó pel nostre lampista al seu aire i quan va creure oportú fer-ho sense cap tipus de protocol, sort que en les invitacions no es va posar res pel que feia la il·luminació, crec que l'Ajuntament hagués quedat en ridícul, coses que passen.

El Masnou, agost de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona.

ELECCIONS

Anys i anys sense que hi haguessin eleccions i al final de l'època del franquisme es va començar a moure aquest tema.

Es van començar a fer les eleccions pel terç familiar, es van presentar vàries candidatures, cosa que als funcionaris ens va deixar parats.

Veure els primeres paperetes de propaganda electoral que els propis interessats enviaven als electors per tal de que els votessin, el primer afany electoralisme per ser elegit i poder manar, va ser tota una experiència, en aquelles eleccions van guanyar els qui havien de guanyar, tres persones que es van posar d'acord i van fer la propaganda conjunta, tres persones conegudes per la població i crec que es va fer la millor elecció.

Aquestes persones van formar part d'un conjunt de persones que crec molt sincerament va ser l'època millor de persones vàlides d'equip tots ells ben avinguts i que si en aquella època hi hagués hagut la democràcia que desfruitem ara, s'haguessin fet coses de gran envergadura, ja que la seva forma de fer, ser gent de casa nostre, gent amb empenta, sense que ningú volgués atropellar a ningú, formant un equip noble i obert, no com ara amb els partits polítics, que moltes vegades uns es mengen als altres.

No obstant això, les primeres eleccions amb guerra política, van ser les eleccions generals de l'any 1977, una vegada elegida en votació popular el canvi polític, o sigui deslligar el lligat per Franco, i encara podria dir que va ser suau comparades amb les següents.

En aquestes tots els Partits Polítics estaven eufòrics, amb ganes de treballar conjuntament per la defensa de la democràcia, eren les primeres, era allò de "si tu enganxes les teves pancartes aquí, no et preocupis, jo les enganxaré més enllà", o "si se t'acaba la cola, no et preocupis jo te'n puc deixar", o "si vols t'ajudo", etc., però després, a partir de les següents la cosa ja no va ser així.

En aquestes Eleccions Generals de l'any 1977, me'n recordo i crec que me'n recordaré sempre, que aquell dia vaig està treballant quasi 24 hores seguides, i per descomptat sense cobrar hores extres com pot pensar algú.

La cosa va començar a les 8 del matí recorrent els col·legis electorals per assegurar la constitució de les meses electorals amb el seu President i els seus Vocals, anada a l'Ajuntament per transmetre al Govern Civil de Barcelona de les dades que tenia i anava tenint durant el dia en hores fixades, concretar els dinars pels membre de les

meses, dinar a casa, per la tarda el pagament als Presidents i Vocals i que eren tres mil pessetes cada un, donar més dades al Govern Civil dels tants per cents de votació, etc. i així fins el final, o sigui a les vuit del vespre amb el tancament de les urnes, i esperar a les oficines del Jutjat l'arribada dels primers resultats. Entre les 11 i les 12 de la nit van arribar les nou de les onze meses que teníem amb la documentació més o menys finalitzada, vaig revisar una a una la documentació, la vaig acabar de polí, firmes que faltaven, etc.

El Jutge i jo vam quedar esperant les altres dues meses. Sobre les 2 de la matinada va aparèixer la penúltima mesa, solament el President, els vocals es veu que ja estaven farts i una vegada finalitzat el recompte se'n van anar a dormir, però és clar revisant la documentació faltaven firmes i el jutge va manar que els anessin a buscar a casa seva. Al cap d'una estona els va portar la policia, pobres anaven en pijama, bata i sabatilles, amb una cara que verdaderament era un poema de cansats, adormits i enfadats, però la vida es així de dura.

L'última mesa va aparèixer a les 6 de la matinada, us imagineu quina cara devíem fer el Jutge i jo, doncs bé es veu que el President d'aquella mesa va voler treure ell mateix les paperetes de les urnes sense ajuda dels seu vocals, i és clar com que eren dues votacions, les del Parlament i les del Senat, doncs s'entén la tardança exagerada, a part de que era un "perapunyetes".

Me'n vaig anar a dormir que eren 3/4 de 7 de la matí aproximadament i a les 11 ja estava despert i al peu del canó a l'Ajuntament.

Una altre cosa que en va passar com anècdota en aquestes eleccions generals. Ara l'Ajuntament es la que fa el sorteig dels qui han d'estar com a Presidents i Vocals de les meses electorals, abans no, l'Ajuntament havia de portar una llista, le més àmplia possible i un dia determinat pels terminis establerts en la convocatòria d'eleccions, en el Jutjat Comarcal, en aquest cas Mataró, havia de fer el sorteig sobre les llistes per determinar, com ja he dit, els components de les meses.

Doncs bé, el Secretari no va presentar les llistes, no recordo molt bé perquè, suposo perquè era una feina laboriosa i se li va passar el termini de presentació, el cas es que el dia que feien el sorteig estava present en el Jutjat de Mataró, no la seu d'on estan actualment ara, sinó en un carrer estret, no recordo el nom, el cas es que era un edifici antic apuntalat per tot arreu per amenaça de ruïna, o sigui un edifici com diríem tercermundista. El Jutge encarregat de les eleccions va saber que estava allà, va cridar el Jutja de Pau del Masnou, que formava part de la mesa del sorteig i al davant de tothom amb va fuma una repulsa cridant com un energumen que vaig quedà servit, perquè l'Ajuntament del Masnou no havia presentat les llistes per fer el sorteig de les meses, i tenia raó, però és clar qui plantava cara al Jutge comarcal

responsable de les eleccions, per fer-li entendre que jo no era el culpable sinó que era el Secretari. Per tant vaig haver de tragar i aguantar, valia més no dir res a no se que fos dir-li que tenia tota la raó, perquè a més la tenia.

Quan vaig arribar a l'Ajuntament, li vaig explicar al Secretari el que m'havia passat, i tot rient em va dir que no tenia importància, que al dia següent ja les tindria, total quin problema hi ha, com que ell no va rebre la cridòria...

El Masnou, setembre de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona.

LA SENYORA PURCALLAS.-

Una vegada l'Alcalde, senyor Azuara, quan encara funcionava el Despatx Central, em va cridar que anés al seu despatx que volia parlar amb mi. I vaig anar i em va parlar de que la seva dona havia trobat a una veïna de la senyora Purcallas, que vivia al carrer Josep Llimona, que tenia un problema de documentació per poder cobrar una jubilació i que no hi havia manera de que s'arreglés, per tant em vindria a veure per ajudar-la a desencallar aquest tema. Aquesta senyora vivia de la caritat dels veïns, no tenia cap ingrés, vivia sola feia anys des de que els seu pares van morir. Els seus pares havien tingut una sabateria mentre ella donava classes a casa seva per alumnes que li demanaven com un reforç del que sabien. Ella era mestre.

Doncs bé un dia es presenta al meu despatx la senyora Purcallas, una dona molt gran, deuria tenir uns 80 anys o més. Tenia una forma de caminar molt peculiar, es movia com si fos una nina, una noieta de quinze anys, molt ben pentinada i amb els llavis pintats d'un vermell intens. Va demanar per mi i com que ja la vaig veure, la vaig fer passar i la vaig convidar a que assentés davant la meva taula. Vam entrar al tema que la portava a parlar amb mi tot explicant-me quan feia de mestre a Figueres, la coneixent-se amb la Rosa Sensat, que l'Alcalde d'on vivia volia que es casés amb el seu fill, que va escriure al Parlament de Madrid i que van parlar d'ella, que li estan fent una injustícia, que havia anat a parlar amb la Marta Mata, regidora d'ensenyament de l'Ajuntament de Barcelona, que ella havia de cobrar una jubilació, que el seu papà i la seva mamà van decidir que no tornés a fer de mestre, etc. Una quantitat de coses que no acabava d'enllaçar perquè m'ho explicava tot d'una manera desordenada que se'm feia difícil poder raonar tot el que hem deia.

La forma de parlar de la senyora Purcallas era veritablement de mestre, el to de la seva veu era taxativa i si li preguntava alguna cosa per poder entendre el que em deia, em contestava amb aquell to de superioritat en el que deixa molt clar que ella ho sap tot i que tu no saps res, que ella està per sobre teu. Però la veritat és que no entenia quasi res del que em deia, per tant li vaig demanar que el millor seria que em portés tota la documentació que tingués per poder estudiar el seu problema i que ja li diria alguna cosa. Al cap d'uns dies va tornar a venir i em va portar una carpeta de la documentació que tenia, li vaig dir que me la deixés, que no li perdria res, però que havia d'ordenar-la correctament per veure el que s'havia de fer. Va tornar a comentar-me tot el que hem va dit a l'anterior entrevista, al cap d'un moment li vaig dir que ja en parlaríem en la propera entrevista que tinguéssim perquè la veritat que m'estava ja cansant el seu to de superioritat, que per ella era una forma normal de parlar però que a mi no m'agradava que em parlessin d'aquesta manera, i més quan et venen a demanar un favor, però en fi a la senyora Purcallas se li podia perdonar.

A l'endemà vaig obrir la carpeta i vaig ordenar la documentació per dates, ja que d'aquesta manera podria veure l'evolució del seu cas i entendre el problema que tenia i així una vegada clarificat poder veure el que es podia fer.

De tota la documentació que em va portar i del que m'havia explicat d'una forma

desordenada, em vaig treure la següent conclusió. Quan la Rosa Sensat va fer les oposicions de mestre que va treure el número u, va demanar anar a Girona. Allà la senyora Purcallas la va conèixer li va agradar la forma d'ensenyar, que usava mètodes molt diferents a l'ensenyança d'aquell moment, era una ensenyança trencadora i revolucionària i tot en català. Tan va ser així, que ella va usar els seus mètodes, en va ser una enamorada i molt convençuda d'aquesta nova forma d'ensenyament. Amb la dictadura tots els mestres que havien ensenyat en català van ser depurats, i entre ells la senyora Purcallas. Si no recordo malament crec que havia d'estar cinc anys sense poder exercir de mestre, passats els cinc anys podia demanar tornar a ocupar la seva plaça novament. També hi havia un document que li deien que havia de portar les claus de l'escola a l'ajuntament

Segons em va dir ella que els seus pares no van voler que tornes a l'escola que estava i es van traslladar al Masnou, on van posar una sabateria al començament del carrer de Josep Llimona. Mentre els seus pares venien sabates, ella donava classes particulars als alumnes que ho volguessin i així va anar passant el temps.

Els seus pares es van morir i ella això de la sabateria no li anava, lo seu no era el comerç sinó l'ensenyança. Com que ella no havia cotitzat com autònoma, es va trobar que es va quedar sense sabateria, sense alumnes i sense cap tipus d'ingrés. Al saber-ho els veïns alguns li portaven coses per menjar, encara que em deia alguna veïna que era molt selectiva, que certes coses no li agradaven i no les volia i els hi deia que era el que volia. Sempre va ser d'un caràcter difícil això sí amb una gran personalitat.

No se exactament com, però va començar a moure fils per poder cobrar una jubilació, i efectivament vaig trobar el document que li concedien una jubilació d'unes 40.000 pessetes al mes, era molt poc però era el que li podien donar pel poc temps que havia treballat com a mestre abans de la guerra. En el document figuraven els càlculs que havien fet per trobar la quantitat que se li donava.

També vaig trobar l'escrit que va fer al Parlament de Madrid i la seva contesta, que li deien que ho passaven al Ministeri d'Ensenyament, ja que era de la seva competència.

Una vegada vista tota la documentació i posada en ordre, li vaig enviar un encàrrec perquè em vingués a veure i així ho va fer. Li vaig explicar el que havia vist i entenia de la documentació que m'havia aportat per saber si era cert. Ella m'anava dient que sí tot explicant-me el que li havia dit el seu papà i la seva mamà, o sigui coses particulars que no tenien res a veure amb l'expedient. Al començament la deixava dir, però va arribar un moment que la vaig tallar i li vaig dir com estava l'expedient i que per tant com que tenia una jubilació aprovada que l'havia d'acceptar. Es va posar molt tossuda dient que havia de cobrar molt més, que allò era una misèria que ja li havia dit a la senyora Marta Mata i que ella li va dir que ja ho miraria.

Li vaig dir que aniria a Hisenda de Barcelona per veure l'expedient i saber d'on sortia la quantitat que li donaven, però que creia estava bé. Així ho vaig fer. Vaig anar a Hisenda de la plaça Letamendi, per tal de que m'expliquessin com havia anat l'expedient. Si no recordo malament em van fer anar al primer pis i em van atendre dues noies molt

amables. Els vaig explicar el cas, que hi anava de part de l'Ajuntament del Masnou, ja que ella tenia una edat molt avançada i no hi podia anar. Em van explicar l'expedient i el resultat del mateix amb la quantitat que se li havia assignat feia uns tres anys, que no havia volgut cobrar mai perquè deia que havia de cobrar més i que aquella misèria no la volia. Geni i figura. Bé, el resultat era que tenia uns endarreriments per cobrar que pujaven una mica més d'un milió de pessetes. Vaig quedar del tot sorprès, ella vivia de la caritat dels veïns i tenia tots aquest diners per cobrar. Es feia difícil d'entendre.

Quan et trobes amb una persona com aquesta que et vol dominar amb un assumpte clar com aquell, el que faig és pujar el to de veu per posar ordre, perquè ho el poses tu o te'l posa ella, per tant vaig ser bastant dur i concret, allò que li donaven ho havia d'acceptar perquè no li donarien més per no haver cotitzat mai, i encara gràcies que li donaven alguna cosa. Finalment després d'un estira i arronsa amb ella, li vaig dir que ho tenia tot molt clar, que ella no tenia raó i que si no tiràvem endavant perquè podés cobrar, que no calia que em tornés a veure més. No suportava que em digués el que havia de fer o el que havia de creure, els papers eren molt clars i eren correctes, fins aquí podia arribar. Ella va entendre el que li deia perquè quan aixeques la veu aquestes persones es quan t'escolten. Li vaig tornar tota la documentació tot dient-li que no em tornés a veure més si no era perquè tiréssim endavant el cobrament de la seva pensió i en particular els endarreriments que pujaven més d'un milió de pessetes, que tingués en compte que ja feia temps que vivia de la caritat dels veïns, que s'ho penses bé. La veritat és que quan li vaig dir aquesta última quantitat va quedar sorpresa, no s'ho pensava, crec que això li va fer obrir els ulls i pensar una mica, va quedar parada sense saber que dir, això era difícil d'aconseguir amb ella.

Se'n va anar una mica compungida perquè li vaig dir el que no volia sentir. Ella volia que li donés la raó i que l'Ajuntament li fes costat, però la veritat és que l'expedient estava correcte i li donaven un mínim de pensió perquè havia cotitzat molt poc o gens. Si hagués demanat reincorporar-se una vegada finalitzat el termini que li van donar per haver estat depurada, hagués cobrat molt més, però com que no ho va fer, doncs només li corresponia el que li havien aprovat, encara que ella no hi estigués d'acord. En fi a vegades s'ha de ser dur amb aquest tipus de persones per tal de que despertin i es facin càrrec de l'estat en que es troben.

Al cap d'uns dies va tornar per dir-me que si creia que tenia raó doncs que ho tirés endavant. Sincerament em va sorprendre, no estava preparat, havia dominat a la senyora Purcallas i s'ha avenia al que li havia dit. Vaig pensar que deuria haver fet una actuació molt bona, n'estava satisfet, començava a resoldre un tema que feia molt de temps estava enquistat. Havia valgut la pena la intervenció que havia fet en aquest cas.

Donat que ella no estava prou bé físicament per anar a Barcelona, li vaig suggerir que em firmés un escrit pel qual em delegava a mi a fer els tràmits necessaris davant Hisenda per tal de poder cobrar la pensió que tenia aprovada, em va dir que sí, per tant el vaig redactar i me'l va firmar i vaig treure fotocòpia del seu carnet d'identitat per poder acompanyar a l'escrit. Per cert aquest carnet el tenia caducadíssim. Al mateix temps vam quedar que a l'endemà aniríem a la Caixa per obrir un compte corrent, ja que necessitava fotocòpia del compte per poder-lo donar a Hisenda perquè li podessin fer

l'ingrés corresponent dels endarreriments i el mensual. Així ho vam fer.

Vam entrar a la Caixa i vaig demanar pel director, que si no recordo malament en aquell moment era el senyor Redondo, el qual coneixia bé. Ens va atendre i li vaig explicar el motiu de la visita, que era obrir un compte corrent a nom de la senyora Purcallas ja que havia de rebre una jubilació, i que en tot cas si li podien donar un petit avançament perquè podés comprar menjar, sota la meva responsabilitat ja que jo em feia càrrec de la tramitació d'aquesta jubilació. Em va dir que si jo li deia que cap problema, el que passava és que aquesta senyor els devia, feia temps, una petita quantitat de diners. Jo li vaig dir que cap problema que quan ella cobrés la jubilació li descomptessin el que els devia i l'avançament que li demanava. Vaig aconseguir li donessin, si no recordo malament, 50.000 pessetes.

Una vegada vaig tenir la fotocòpia de la llibreta que havíem obert a nom seu, amb el número del compte, li vaig fer firmar un escrit en que m'autoritzava a realitzar els tràmits corresponents davant Hisenda i davant Muface, per donar-la d'alta a la seguretat social, doncs no tenia cap metge i per tant s'havia de pagar els medicaments si els necessitava.

Al dia següent vaig anar a Hisenda a Barcelona, vaig anar a trobar les persones que m'havien atès anteriorment i els vaig presentar l'autorització i les fotocòpies de la Caixa i del seu DNI. Les noies van quedar sorpreses que hagués aconseguit el que elles no van poder. Em van dir que els endarreriments els ingressarien d'immediat i que cada més l'ingressarien la quantitat aprovada. Seguidament em vaig dirigir a Muface que està al passeig de Gràcia, per donar-la d'alta a la seguretat social. Al ser una jubilació de mestre s'ha d'anar a Muface. Alla vaig tramitar tota la documentació i em van dir que en una setmana, aproximadament, li enviarien per correu la documentació que l'acreditava com a pensionista i la targeta per poder visitar-se en qualsevol ambulatori.

La vaig fer avisar perquè en vingués a veure i així ho va fer. Quan va venir li vaig explicar el que havia tramitat i que estigués alerta ja que en dos o tres dies li farien l'ingrés dels endarreriments que suposava més d'un milió de pessetes i que per correu enviarien la documentació de Muface per si tenia necessitat de anar al metge. Va ser la primera vegada que la vaig veure com si fos una criatura. A part de quedar sorpresa per l'ingrés que tindria, va dir a davant de tots els que estàvem al despatx, que faria una cosa que tot Masnou s'ha assabentaria de contenta que estava, em va repetir que eren molts diners els que tindria, vaig entendre que acostumada a no tenir res, ara se sentia milionària. Crec no tenia un coneixement clar del que representava poder disposar de tots aquests diners. També va quedar sorpresa que ara pogués anar al metge i no hagués de pagar cap medicament, crec no sabia ben bé el que li estava dient i el que representava tenir la targeta sanitària. No estic segur si finalment va rebre aquesta documentació per part de Muface.

Ara que tot estava arreglat i que els veïns podien estar tranquils en aquest assumpte, al cap d'unes tres setmanes d'haver parlat amb ella per última vegada, em van comunicar que al no respondre a les trucades dels veïns i no veure-la pel carrer, van trucar a la policia perquè creien havia passat el pitjor. Amb la grua que arregla els fanals del

carrer, van entra per la finestra superior de la casa i la van trobar morta al seu llit, segons el metge de mort natural, no va poder gaudir dels diners que havia rebut, inclús vaig pensar que tot aquest episodi no ho havia pogut superar, estava tant contenta, se sentia tant important, segurament es sentia molt feliç, ho això és el que em va demostrar l'última vegada que ens vam veure, que no ho va poder resistir. En fi penso que almenys va morir tranquil·la i feliç, i això ja és molt.

Vaig parlar amb el jutge, el senyor Grané, per explicar-li els tràmits que havia fet i els diners que havia cobrat. Em va dir que entrarien a la casa amb la policia que si volia el podia acompanyar i així ho vaig fer. A la planta baixa a l'entrar, hi havien gran quantitat de caixes de sabates buides, que ella encara guardava de quan tenia la sabateria, seguidament venia el menjador i la cuina. En el menjador hi havia el gos que ella tenia lligat, que mansament la policia va poder agafar li van donar aigua perquè segurament tindria set. Els mobles del menjador estaven mal cuidats, deurien ser dels anys seixanta, molt destrossats en quatre coses mal posades i res de valor. La cuina feia pena, petita i mig queia de vella. Al foc hi tenia una olla plena d'aigua amb una taronja a dintre que deuria haver deixat a punt i que deuria ser el tipus de menjar que es preparava per dinar o sopar, qui sap.

A dalt al pis hi havia la seva habitació que donava al carrer, als armaris quatre vestits mal contats, algunes sabates i res més. Vam comprovar si tenia alguna cosa de valor, com podien ser joies, però res no hi havia res que tingués algun tipus de valor. Molts papers això sí, de tot tipus.

Al cap de dos dies em vaig posar en contacte amb el jutge, per saber més detalls de que es faria amb el seu cos. Em va dir que s'havia posat en contacte amb la jutge de Barcelona que portava aquest cas i que li havia dit que havia disposat que amb els diners que tenia a la Caixa es pagaria l'enterrament i amb la resta el dividiria amb la família de la senyora Purcallas. Van fer l'enterrament, a l'església i deuria haver mitja dotzena de persones i al sortir la meva cosina Carme i jo, vam decidir anar al cementiri, doncs ens feia pena que no hi hagués ningú per fer-li l'últim comiat. Finalment i vam ser tots dos i la senyora Rodó, veïna de la senyora Purcallas i una de les persones que l'havia ajudat molt. Vam resar un para nostre mentre l'enterràvem i ens en vam anar, ella a casa seva i nosaltres a treballar que en aquells moments no se si anàvem a Malgrat de Mar o a Canet de Mar.

Aquí es va acabar l'últim episodi de la senyora Porcalles. La documentació que tenia s'havia d'arxivar, per tant em vaig posar en contacte amb la Ma Àngels Sarerol, que portava benestar social i que tenia al seu càrrec a l'assistenta social, doncs creia que ella era la que hauria d'arxivar l'expedient que vaig obrir, doncs al meu despatx no tenia sentit que hi fos. Ella va queda sorpresa que jo hagués pogut solucionar el tema de la senyora Purcallas. Em va explicar que ja fa temps hi havia anat a parlar amb l'assistenta social i que no es van poder entendre de cap de les maneres i que va quedar pendent, que els aniria molt bé la documentació que els portaria per deixar tancat l'expedient que havien obert. Això ho vaig fer. Cas tancat i oblidat.

Oblidat? Doncs no em van deixar que me n'oblidés, encara faltava un últim capítol, un

capítol inesperat que ningú, i menys jo, esperava. Al cap d'un mes aproximadament es van presentar a l'Ajuntament una senyora d'edat avançada i el seu fill dient que volien parlar amb mi. M'ho van dir, vaig sortir, els vaig saludar i els vaig fer passar al meu despatx. Ella es va presentar com una cosina de la senyora Purcallas que vivia a Girona, que venia de recollir els diners que li van tocar de l'herència, distribuïts per la jutgessa, i que en venia a veure perquè li havien dit que jo m'havia cuidat de les coses de la seva cosina, i s'estranyava que només rebés aquella quantitat de diners quan la seva cosina tenia moltes joies de valor i abrics de pell i volia saber que se n'havia fet de tot això. Quan va acabar de dir tot això amb un to molt convençuda del que deia, jo deuria posar una cara d'estranyesa o de no saber que em deia i la veritat és que vaig quedar com suspès en un núvol sense saber que contestar exactament, era una broma? No ho semblava per tant havia d'afrontar el que hem deia i en aquest cas vaig pensar que el millor era agafar-ho frontalment. I així ho vaig fer.

Vaig dir-li molt directament que la seva cosina feia anys que vivia de la caritat dels veïns, gràcies a ells havia sobreviscut, que on estaven els familiars quan ella els necessitava? Que si havien cobrat una part de la seva herència era gràcies a mi, si no hagués estat la meva intervenció no haguessin cobrat res, que va ser una llàstima perquè no va tenir el recolzament de la seva família quan més ho necessitava, no ara que ja estava morta i enterrada. Que quan vam entrar amb el jutge de pau a casa seva vam estar mirant tot el que hi havia i de joies no tenia res, possiblement se les havia venut i d'abrics de pell tampoc ni havia cap, no hi havia res de valor, només papers de diari i res més. No es va donar per vençuda tot i que el seu fill li deia que ho deixés i que millor se n'anessin. Aleshores em va dir que ella tenia un mobles antics que tenien molt valor i jo li vaig contestar que els mobles que tenia no eren ni antics ni tenien cap valor, que si me'ls hagués donat per descomptat que no els hagués volgut. No va trobar altres coses per dir-me i el seu fill va insistir de marxar. Ell ho tenia clar, però la seva mare encara estava amb una cara de no estar convençuda del que li havia dit, no acabava d'entendre la situació en que havia viscut la seva cosina. Segurament que si s'havien posat en contacte amb ella, la senyora Purcallas, amb la seva gran dignitat no els deia la veritat del seu estat econòmic, segurament que entenia era un descrèdit haver de manifestar que vivia de la caritat dels veïns.

Ara sí, ara s'havia acabat del tot, ara ja podia passar pàgina de l'expedient de la senyora Purcallas, ara ella descansa en pau i jo també, havia conclòs la part final de la seva història. Poc em podia pensar quan era petit i la veia que acabaria ajudant-la en el tram final de la seva vida.

Va morir a l'any 1994.

El Masnou, any 1997.

Francesc Fàbregas Cardona

MEDALLA DE PLATA

Sobre l'any 1976, aproximadament, el rector del nostre poble, Mossèn Pere Clot Vila, es va jubilar. Era una persona molt apreciada per a tothom, molt agradable, afable de cara, sempre amb el somriure als llavis, bastant alt, gros, amb unes ulleres petites, cabell blanc i poc, el clàssic rector de poble que fa patxoca. Era una persona amb la qual hi podies parlar, fet una mica a l'antiga, però que entenia les situacions personals, tant de grans com de petits, pacient i en bon humor t'escoltava i mirava la possibilitat de poder-te ajudar o aconsellar. Lògicament pel temps que li va tocar a viure, la dictadura de Franco, estava sempre al costat de les forces vives de la població, però ara que ha passat el temps penso que no era el típic sacerdot feixista, crec que era més aviat liberal en el sentit polític i en quan al catòlic, molt discret si havia d'ajudar econòmicament o personalment a una persona o família, ningú se n'assabentava només que ell i la persona interessada i n'havia fet moltes d'ajudes.

Doncs bé aquest rector tan afable i estimat per tothom, l'Ajuntament va acordar iniciar l'expedient per la concessió de la Medalla de Plata de la Vila, fet poc corrent si tenim en compte que ja estàvem a les acaballes de la dictadura i el començament d'una democràcia.

L'Ajuntament va trametre l'expedient al Govern Civil de Barcelona, perquè ho tramités al Ministeri de Governació de Madrid. No se que va passar a aquest expedient però la contesta de Madrid no venia, es retardava molt, tot i que es va insistir davant el Govern Civil donat que el Rector s'anava del poble i el correcte era fer-li la festa abans no s'ha nanes. Però no va poder ser ja que l'expedient encara estava a Madrid.

Un dia l'Alcalde va dir que prou que ell preparava la festa per tal dia i que s'encomanés la Medalla amb la inscripció corresponent per donar-li el dia concretat. Així es va fer, es va encomanar la Medalla, es van enviar les invitacions a tots els estaments de la població, en definitiva es va preparar una festa de comiat.

Es de suposar que hi va haver un "xivatasso" per part d'alguna persona, ja que una setmana abans de fer l'acte de donació de l'esmentada Medalla, es va rebre un telegrama del Govern Civil de Barcelona, dient que com que l'expedient encara estava a Madrid, i per tant no estava autoritzat per part del Ministeri de Governació, l'inici del referit expedient, que l'Alcalde es guardaria molt bé de donar aquesta Medalla de Plata.

Creieu que això és correcte?. Total la Medalla es donava a un Rector, a un sacerdot de l'Església, a una persona sense cap rellevància política que pogués ser censurable. En fi el que deia, si aquestes coses que no tenien una certa importància, i que la persona encarregada d'aquests temes segurament que ni sabia on estava situada la població, imagineu-vos les coses que tenien certa importància com havien de funcionar. Els Ajuntaments no tenien cap tipus d'autonomia estaven sempre lligats pel Govern central.

L'alcalde es va posar a riure i va dir que ell tirava endavant la festa i que per res l'anul·laria. I efectivament el dia senyalat es va celebrar la festa i ni tan sols un telegrama del Govern Civil va poder aturar la celebració prevista.

Només hi va haver un canvi, en contes de donar-li la Medalla de Plata definitiva, se li va donar una reproducció, tot dient-li que com que encara no havia finalitzat l'expedient per estar en tràmit resolutori a Madrid, però que una vegada completat, se li faria a ma la Medalla definitiva. I així es va fer quan es va completar tot l'expedient.

El Masnou, 22 d'agost de 1994.

Francesc Fàbregas Cardona.

ON ESTÀ EL SOBRE?
O EL SOBRE ENTREMELIAT

On està el sobre?

Quin títol més idiota pensareu, i efectivament es així, però crec que es el més escaient i us ho explicaré.

En qualsevol Ajuntament hi ha un Secretari, sense Secretari no funciona un Ajuntament i a vegades tot hi haver-ni no funciona, tot depèn del tipus de persona que es aquest Secretari.

Una vegada hi va haver un Secretari, diguem-ne espavilat diguem-ne despistat, qüestió aquesta que deixo al criteri de cada un, que un dia del mes d'octubre de l'any 1993, va fer l'escena del sobre desaparegut.

Com suposo sabreu, i si no ho sabeu ho explicaré, el Secretari de l'Ajuntament es el qui ha d'obrir el correu que arriba cada matí a l'Ajuntament i una vegada oberta i revisada l'ha de passar a l'Alcalde perquè tingui coneixement del que ha arribat i comentar-li alguna de les cartes que siguin importants, això es el més freqüent i encara que no estigui legislat en lloc que el Secretari ha d'obrir el correu, el sol fet de que ha de donar fe de tota la documentació de l'Ajuntament, es lògic, doncs, que sigui ell qui ho faci.

Però es clar en aquest Ajuntament es rep bastant correu, que dit sigui de pas, la meitat es propaganda que es podria tirar directament a la paperera, però es clar hi ha un l'altre inconvenient, que tenim un Alcalde que vol veure tot el que arriba, que també em sembla correcte, però es clar a l'hora de la veritat, resulta que tampoc se la mira perquè cada dia mirar el mateix es ferragós, total que omplim una carpeta de paper, que la meitat, em refereixo a la propaganda, es podria distribuir directament entre els departaments corresponents inclosa la paperera.

Però en fi al que anava, com que això es pesat de fer cada dia i més a primera hora del matí quan encara es va mig adormit, el Secretari, en aquest cas espavilat, ja fa temps em va passar, diguem-ne aquest mort, en diàleg col·loquial administratiu, aquesta feina, diguem-ne ferragosa diguem-ne xafardera, la feina matutina d'obrir el correu.

Dic ferragosa, perquè certament cada dia agafar l'obre cartes i obrir els sobres, llegir el que diu, classificar-ho per ordre, ja que soc bastant meticulós i m'agrada presentar les coses correctament, es una mica pesat i més els dilluns que encara s'acumula més.

He dit també xafardera, perquè es clar me n'assabento tot el que passa a l'Ajuntament i inclús fora de l'Ajuntament, es a dir, me n'assabento de qui li posen una multa, qui te deutes

a la Seguretat Social i a Hisenda, qui li precinten el cotxe, qui li embarguen el cotxe o la finca, etc.

Bé doncs, cada matí, com he dit, obro el correu, el classifico, el porto al Secretari, li comento si hi ha algun escrit important o que cregui es convenient se'l miri, i ell una vegada llegida la passa a l'Alcaldia, l'Alcaldia una vegada mirada es passa al departament d'Estadística perquè sigui registrada, el que s'hagi de registrar i enviada als departaments corresponents del mateix Ajuntament, ja siguin escrits com la propaganda que he dit abans.

Hi ha un tema que haig de clarificar abans, en el correu arriba de tot, això ja ho he comentat, per tant també arriben cartes dirigides a Regidors, a departaments concrets i també als representants dels Partits Polítics de la oposició que figuren a l'Ajuntament, en aquests cassos tinc ordres tant de l'Alcalde com del Secretari que les haig d'obrir, cosa que no em sembla correcte quan van dirigides nominalment a les persones, però en fi qui mana mana i així ho faig, bé totes menys les que van dirigides als representants dels Partits Polítics, aquestes són les úniques que no obro i naturalment les que van a nom del Sr. Alcalde.

Doncs bé, un dia del mes d'octubre, va arribar un sobre procedent de la Diputació de Barcelona, que anava dirigida al Responsable Municipal d'Iniciativa de Catalunya, com es natural no la vaig obrir i la vaig posar a la carpeta darrera de les del Sr. Alcalde i vaig portar la carpeta al Secretari com cada matí i me'n vaig anar.

Al mig matí, i d'una forma sobtada, la Cap de Negociat d'Estadística em mana que porti tots els sobres del correu al despatx del Secretari, dic em mana perquè va ser taxativa i sense cap tipus de concessió i sense donar-me temps de preguntar que passa. Jo, persona molt diligent, vaig agafar la paperera i me'n vaig anar cap al despatx del Secretari sense saber que passaria, i lògicament les persones que tinc en el meu despatx se'n van posar a riure que tot Cap de Negociat anés passant pel despatx i corredor amb una paperera a la ma, senzillament ridícul, però hi han tantes coses ridícules en els Ajuntaments i en aquest mon que...

Arribo al despatx del Secretari, i havia una reunió bastant engrescada entre el Secretari, la Cap de Negociat d'Estadística i la Secretaria de l'Alcalde, motiu d'aquesta reunió es el següent, com cada dia vaig portar el correu al Secretari, del Secretari va passar a l'Alcaldia i de l'Alcaldia va passar al departament d'Estadística, allà van registrar el correu i la van repartir i un dels escrits va passar a la Secretària de l'Alcaldia, quan aquesta va veure l'escrit es va donar compte de que aquell escrit tractava d'un tema polític, i que provenia de l'oficina que té el Partit Polític d'Iniciativa per Catalunya a la Diputació de Barcelona, per tant semblava lògic que aquella carta havia d'anar dirigida al representant d'aquest Partit a l'Ajuntament i així ho va manifestar davant del Secretari. Aquest va trucar a la Cap de Negociat d'Estadística i va enfocar el tema dient-li perquè havia obert aquell sobre i ho havia registrat quan anava dirigit a un Partit Polític, ella va dir que no havia obert cap sobre, però tant va insistir que em va venir a cridar perquè hi anés per veure si havia estat jo.

Bé i aquí en trobo em la paperera a la ma, o com si diguéssim amb el lliri a la ma, em van dir que mirés a la meva paperera si tenia aquets sobre, que seria senyal de que jo ho havia fet i jo en cara de bona persona, vaig anar treien sobre per sobre davant de tots, comentant que efectivament en el correu d'avui havia vingut aquesta carta i que l'havia deixat dintre la carpeta, i lògicament a la meva paperera no es va trobar el sobre en qüestió. Vaig comentar amb molta delicadesa que no fos cas que el Secretari l'hagués oberta, va mirar la seva paperera ell mateix, en aquests cas espavilat o despistat, i va dir que no hi era, per tant una altra possibilitat podia ser que l'Alcalde l'hagués oberta, descuidadament, i el sobre, en qüestió, estigues a la seva paperera, per tant la Secretaria de l'Alcalde diligentment va anar a buscar la seva paperera, la qual cosa es va convertir en un joc de papereres, va anar traient davant de tots els sobres que hi havien i no va aparèixer el sobre maleït.

A la vista del resultat el Secretari va tornar a carregar, podríem dir un quatre per nou, amb la Cap de Negociat d'Estadística, dient-li molt lentament que un descuit el te tothom i que el més segur es que ella sense donar-se compte va ser la que va obrir el sobre i la cosa es va tornar a engrescar en petalades, nerviosisme, alçada de veu, dient que ella mai obra cap sobre, sinó que registre tot el que està obert, la Secretaria de l'Alcalde i jo vam intentar d'anar apaivagant el tema com podíem, al mateix temps que la Cap d'Estadística va començar a treure ella mateixa els sobres de la meva paperera, la qual cosa em va sembla una falta de confiança tremenda, però no vaig dir res, vaig creure que era el millor, doncs en aquell moment la cosa no estava per bromes.

Per descomptat que no el va trobar, seguidament i mentre s'anaven discutint ells dos va agafar la paperera del Secretari i va anar mirant el sobre que hi tenia, en aquests moments tant la Secretària de l'Alcalde com jo vam creure que les coses prenien un caire personal entre ells dos i vam sortir d'una forma bastant sigil·losament cada un per una porta diferent, perquè vam creure que la cosa sortia del normal i que per un sobre no s'havia de donar tanta importància quan amb una nota que ja tenia redactada el Secretari per enviar al representant del referit Partit Polític demanat disculpes per l'error que crec era ja suficient, però al moment que anava a tancar la porta, sento un crit de la Cap d'Estadística dient "Mira ja el tinc" i efectivament estava a la paperera del Secretari, vaig creure que el més oportú era tancar la porta i anar-me'n al meu despatx, encara que no vaig poder evitar riure de gust per la ridiculesa final d'una actuació d'una persona que va fer l'espavilat o el despistat segons si va veure que ell tenia el sobre o no i més si es té en compte que en un moment de l'escena, el Secretari va dir molt filosòficament a la Cap d'Estadística, que "tots portem molts anys dintre l'administració per saber quan una cosa es política o no ho és", però no se a qui es referia, es clar.

De totes formes al final del matí, no vaig poder evitar de dir-li a la Cap d'Estadística que m'havia sentit ofès per la poca credibilitat i la falta de confiança que li vaig merèixer, ja que em va donar a entendre que no em va creure, quan ella em va agafar la meva paperera i va mirar sobre per sobre, dient-li que un altre dia no em remenés la meva paperera, que

ningú me la tenia que remenar sense el meu permís..., doncs ho vaig trobar, sincerament, una mica groller.

Tot rient l'aventura del dia, ens en vam anar cap a casa.

El Masnou, octubre de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona.

I.N.E.M.

L'I.N.E.M., com suposo ja sabeu, es l'Institut Nacional d'estadística d'aturats, que es cuida, entre altres coses, en saber quants parats hi han a Espanya i a la realització de cursos ocupacionals per les persones que estan parades, amb la finalitat de facilitar la recerca d'una feina que pugui ser del seu interès, no obstant això, des de l'any 1991 l'organització d'aquests cursos ha estat traspassada al Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.

Bé, el que vull parlar es d'un fet ocorregut a partir de l'any 1986, aproximadament. L'Ajuntament del Masnou va començar a tenir propostes de gent que volia endegar cursets o convenis ocupacionals mitjançant la creació d'una cooperativa. Això va comportar un enrenou difícil de canalitzar.

Us explicaré, resulta que un despatx es cuidava de la realització d'un curset, anava a l'INEM de Badalona, que es la que ens pertany, i li deien la documentació que havia d'aportar, com s'havien d'organitzar, etc. Un altre despatx es cuidava d'un altre curset i li deien coses diferents a l'altre quan anava a la mateixa oficina, i el que es cuidava de fer un conveni amb una cooperativa, resulta que la documentació no tenia res a veure amb els dos temes anteriors.

Total que això va arribar-me a mi en una reunió que vaig tenir amb el Polítics afectats, que en van exposar les seves inquietuds sobre aquest tema amb la impressió de que hi havia alguna cosa que no era correcte. Vaig proposar d'entrevistar-me amb la persona de la INEM, encarregada del nostre municipi, per tal de que m'expliqués detalladament el funcionament de tot aquest assumpte.

Efectivament vaig tenir l'entrevista amb la senyora Teresa Puyal de l'INEM de Badalona I, la qual em va explicar detalladament en que consistien els tres grans apartats establerts per ajudar als parats.

A raó d'aquesta entrevista vaig redactar un informe per l'Alcaldia i una fotocòpia per cada un dels Regidors amb els quals vaig tenir l'anterior reunió.

L'informe exposava clarament quins eren els tres grans apartats que tenia l'INEM, i que jo solament aconsellava portar-ne a terme un dels tres i que eren els cursets ocupacionals, però que el que creia bàsic es que hi hagués solament una persona que fos portaveu de l'Ajuntament davant l'INEM, ja que si eren vàries les persones, siguin funcionaris o polítics, no ens podríem entendre mai, a part de que creia era una mala imatge que donava l'Ajuntament davant d'aqueix Organisme.

Així ho van entendre i a la primera Comissió de Govern que es va celebrà, es va donar compte del meu informe, el van acceptar i van acordar que la persona que faria de portaveu de l'Ajuntament del Masnou davant de l'INEM, fos es funcionari senyor Francesc Fàbregas i Cardona.

Tonto, per posar-t'hi.

El Masnou, agost de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona

L'ÚLTIMA DE L'INEM

Pel mes de setembre es demanem els cursos que volíem fer per l'any següent, que en realitat eren els mateixos que de l'any anterior, doncs totes les memòries dels cursos, pressupostos, matèries que hi entren i com s'han d'impartir cada una d'elles, etc., ja ho tenia tot introduït dintre l'ordinador, en castellà per descomptat, doncs l'expedient havia d'anar a Madrid, es veu que això estava centralitzat, dic estava perquè a partir de l'any següent va ser traspassat al Departament de Treball de la Generalitat, per tant com que els vam continuar demanant les vam haver de traduir al català.

El febrer de l'any següent vaig rebre un encàrrec de que l'INEM de Badalona em citava per mantenir una reunió sobre els cursos que havíem demanat i l'endemà al matí a l'hora indicada em presento al lloc de la reunió.

Quina va ser la meva sorpresa quan em van fer passar a una sala gran de reunions en la qual hi estaven presents representacions de les tres Delegacions de l'INEM a Badalona, dels Sindicats de Treballadors, Centres Homologats i els Ajuntament que havien demanat la realització de cursos.

Em vaig quedar... Una vegada començada la reunió vaig entendre que allò era una Comissió de treball per parlar de la política a seguir per l'INEM dels cursos que s'havien demanat.

Pel que fa als representants dels Ajuntaments solament n'hi havia dos, un altre i jo, i l'altre va marxar al cap d'una mitja hora aproximadament, el mateix havia d'haver fet jo, però per prudència..., per tant vaig cada sol fins que al cap d'una hora va presentar-se un altre, sincerament estava en franca minoria.

No entraré en detalls del que es va parlar, solament comentaré el que crec va ser el més important.

Quan portàvem una mitja hora, en la qual es va parlà de les intencions filosòfiques de l'INEM i de cada una de les representacions, menys la de l'Ajuntament, la persona que manava més de l'INEM, va concretar que aquests any la política a seguir seria l'organització de cursos per a "promocinar a la mujer".

Això sincerament i amb tots els respectes, em va semblà una estupidesa i una bajanada de les més grans, per no dir una altra cosa, la dona que està parada, i se li dóna la possibilitat de poder triar un ventall de cursos per potenciar les seves aptituds professionals, s'ha apuntarà al que cregui més convenient o al que cregui més oportú d'acord amb les seves aspiracions o gustos o el que cregui que pot tenir més sortida professional en el camp del treball.

De totes formes no vaig obrir boca, ni tant sols quan l'esmentada persona, que per cert era una dona, va dir que els cursos que volien que es fessin per "promocionar la mujer" eren cursos "de albañileria y lampisteria"!!!

Com podreu comprendre la cosa es va esvalotà, això si, dintre un ordre i educació per part de tots, menys jo, ja que no vaig dir ni "mu", que havia de dir?.

Del que es va dir, els Sindicats van ser els que van parlar amb més claredat, si s'arribessin a fer aquests cursos, quina constructora contractaria a dones per fer feines de manobre o d'instal·lacions de lavabos o altres elements, quan té homes al seu abast per poder-los contractar?, seria crear falses perspectives de feina. Per descomptat que ni els Centres Homologats ni els Ajuntament vam demanar aquests tipus de cursos, i aquí es va acabar aquesta història.

Per tal de valorar les necessitats dels parats, calia tenir una estadística clara dels que hi havien, per tant es van donar uns números, que no recordo exactament, però que aproximadament hi havia un total d'uns 2.500 parats en la zona de Badalona i poblacions del voltant.

Aquest número es va anar desglossant en homes i dones, per edats, professions que deien i tenien i categories, fins a arribar al seu nivell cultural, aquí si vaig para l'orella i de fet aproximadament era així, el 70% deien sabien llegir i escriure, encara que es posava en dubte que en sabessin, cosa que em va semblar exagerat; un 23% tenia graduat escolar o FP 1 grau; un 6% tenia Batxillerat Superior o títol d'FP 2 i l'1% tenia alguna carrera finalitzada o sigui estudis superiors.

Es van fer varis comentaris, però com que ningú va tocar el tema del nivell cultural vaig intervenir, en el sentit de que el nostre Ajuntament organitzava anualment cursos d'alfabetització, per la gent que no sap llegir ni escriure o en sap poc i el Graduat Escolar, dintre el programa d'Educació Permanent d'Adults, el mateix es podria fer per aquest 70%, doncs, em semblava que es important donar cultura a la gent, d'aquesta manera es podria donar un coneixement cultural més ampli, i altres poder-se treure el Graduat Escolar, important per a qualsevol feina. em van escoltar atentament però no en van fer gaire cas, encara que més tard es va comentar que la meva proposta era molt vàlida, però es clar no entrava dintre les directrius de l'INEM, tampoc intentava que tingués raó, ja que potser era una fal·làcia, però si que era una opció més.

Les coses van anar girant sobre quins tipus de cursos es podrien fer, d'acord amb les necessitats actuals del mercat laboral.

Vaig tornar a intervenir, l'INEM podria sufragar la realització de cursos per als 2.500 parats sense cap distinció?, contesta de l'INEM: Si, però poques classes ompliríem; pregunta: Com es això?; contesta: Si, perquè la meitat diran que els horaris no els hi anirien

bé i l'altra meitat diran que els cursos no són la seva especialitat o no són del seu agrat o que no els volen fer.

Sorpresa!!!

Si una persona està parada vol dir que disposa de totes les hores, o es que hi ha parats de conveniència?.

Bé aquesta va ser una discussió que va ser ampliada per algun dels present, entre els quals hi vaig participar proposant que en tot cas l'INEM fes dos tipus de llistes, una pels que realment estan parats i una altra pels parats de conveniència, o sigui pels qui depenen d'horaris o els que de professió són parats, i que d'aquests desgraciadament ni han bastants. Però d'aquest tipus de parats hi han esta sempre, quan jo era petit ja en coneixia; per tant hauria de ser amb la primera llista amb la que hauríem de treballar i potser podríem buscar solucions més acceptables i més fructíferes amb resultats positius.

Ara quan diuen el nombre de parats que hi ha a Espanya, no m'ho crec, penso que hem de ser seriosos i realistes, però això ha de venir dels estaments superiors.

El Masnou, agost de 1993.

Francesc Fàbregas Cardona

LA COMPRESA.-

Estem sobre l'any 1971, en plena dictadura, quan certes coses no es podien parlar, com per exemple el sexe, així com tot el que es referia als genitals femenins i masculins. No és que fos estrany, en qualsevol dictadura no hi ha la llibertat de poder parlar certes coses, però a mesura que anaves fent anys ja no era tan tabú poder parlar de sexe no solament amb homes si no també amb dones de la teva edat, perquè ho trobàvem normal ja que el que no era normal es que no ho poguéssim parlar. També hi havia un factor important que era l'edat, no era el mateix tenir 31 anys com tenia en aquell moment com noies de 18 o 20 anys, encara que ara se'ns fa difícil entendre-ho.

Bé el cas és que estava en un despatx de l'Ajuntament, que era molt petit, hi cabien dues taules de despatx petites, amb la seva cadira i al costat la màquina d'escriure i en un lateral un armari on no ens hi cabien les coses i havíem de tenir caixes d'expedients sobre la taula o en alguna cadira. Dic això perquè s'entengui que estàvem en un lloc minúscul i difícilment podíem tenir algun secret, tot ho sabíem l'un de l'altra. Estava amb una companya que portava les coses més directes del Secretari i jo estava amb l'Alcalde i el Secretari.

Un dia va entrar al despatx una companya de les joves, em mira, dubta una mica si entrar però ho fa, va directament a la meva companya de despatx i li xiuxiueja a l'orella no se que. D'immediat la meva companya li contesta amb veu alta NO, i la noia se'n va. La veritat és que vaig estar un moment pensant o repetint-me el que havia passat. Com que com a norma tinc el costum de no preguntar, no ho vaig fer esperant que la meva companya m'expliqués que li havia preguntat i perquè havia dit que no. Però no ho va fer i vam seguir parlant de les nostres coses. Preferia no saber-ho abans que preguntar, perquè a vegades les respostes poden ser molt complicades, molt enrevessades, i és preferible no saber res.

Al cap d'un mes o d'un mes i mig, tornar a passar el mateix, una altra companya de les joves, entra dubtant i xiuxiueja alguna cosa a l'orella de la meva companya i ella contesta amb veu alta NO. Quan va marxà, no em vaig estar de preguntar-li si es que passava alguna cosa, doncs s'havia repetit la mateixa escena en poc temps i que en les dues ocasions havia tingut la mateixa resposta. Si passava alguna cosa que pogués ajudar. La contesta a aquesta pregunta no es va deixar esperar. Em va dir que com que ella tenia agulla de cosí, fils i altres estris per si hi havia alguna urgència entre les noies, li van venir a preguntar les dues, si tenia alguna compresa, i és clar els va dir que no perquè no en tenia.

Vaig quedà molt sorprès i vam comentar aquest fet, els dos teníem la mateixa edat i aquestes coses ja les teníem superades. Jo creia que tenir la regla, la dona, sabia els dies que la tindria, que era una cosa regular i que per tant havien d'anar preparades. Però em va dir que no era així que ha vegades s'avençava i per tant es van trobar que no anaven preparades en aquests dos casos.

Veient la dificultat, en aquest aspecte, que tenia la dona li vaig proposar que, com teníem una botiga de perfumeria amb la meva dona, que l'endemà portaria una bossa de compreses perquè estigués a l'abast de les dones que treballaven a l'Ajuntament pel cas que tinguessin una urgència d'aquest tipus. I així ho vaig fer, vaig portar amb una bossa un paquet de compreses i la vam posar a la part de dalt de l'armari. El cas és que li vaig comentar a la meva companya, que jo potser no era la persona més indicada per passar pels despatxos dient a les noies, que tenia compreses per si tenien una necessitat, que en tot cas fos ella la que passes el comunicat. Així ho va fer dient-les-hi que jo havia portat un paquet de compreses.

Al cap d'un dies es va repetir novament l'entrada d'una companya, es va quedar parada a la porta em va mirar, no sabia que havia de fer i finalment va anar a la meva companya i xiuxiuejant a la seva orella li va preguntar per les compreses, i ella li va contestar amb veu alta que estaven a la part de dalt de l'armari que ella mateixa n'agafés una. La pobre noia va quedar de tots colors, s'havia descobert davant meu el que venia a buscar.

Va obrir l'armari, va treure de la bossa el paquet de compreses, la va obrir i en va agafar una. Va tancar el paquet, la va posar a la bossa i la va posar en el seu lloc a la part de dalt de l'armari. Va fer mitja volta per anar-se'n, però va dubtar, no sabia que fer, havia de donar les gràcies a algú, dir-li gràcies a la meva companya va entendre que no era correcte, me les havia de donar a mi que les havia portat. Vaig esperar la seva reacció tot i que em feia pena perquè era evident que per ella era una mica fort perquè jo sabia el seu estat. Quan va estar a la porta es gira i em diu: Gràcies, ja te la tornaré.

Jo immediatament li vaig contestar: NO, no vull que me la tornis, te la dono, queda-te-la, en tot cas en portés una de nova.

El Masnou, any 1993.

Francesc Fàbregas Cardona

LES VIES DEL TREN.-

La carretera N-II i el nostre passeig han sofert diferents modificacions en el temps. Una que va important va ser el desdoblament de la carretera a l'any 1962, si no recordo malament.

Sempre havia tingut dos carrils, un d'anada i un altra de tornada i era suficient, però els estius sobretot les caravanes era un turment per les persones que l'usaven i pels vianants del passeig. Amb el temps ja era inclús a l'hivern que hi havia dificultats per transitar en aquesta carretera, per tant alguna cosa s'havia de fer si teníem en compte que era la via que unia França amb Barcelona.

L'Estat va redactar un projecte de desdoblament d'aquesta carretera per tal de que el trànsit fos més fluid. Hi havia llocs que es podia fer perfectament el desdoblament sense que per això afectés el passeig, però d'altres sí que afectava i molt, per exemple el davant de l'Ajuntament hagués quedat una mini acera.

L'Alcalde d'aquell moment era en Salazar i aquest com que tenia molt bona connexió amb el regim d'aquell moment, va poder aconseguir que en comptes que l'ampliació que es necessitava fos agafant part del nostre passeig, s'ha agafés terreny cap al mar i d'aquesta manera el passeig que ara gaudim quedés tal com estava.

Al fer aquesta modificació volia dir que les vies del tren també s'havien de modificar. I així es va fer, es van retirar les vies del tren cap el costat mar. Va ser un treball important per aquells moments, però l'Alcalde i el consistori van evitar el que haguera estat l'eliminació del nostre passeig.

Aquesta modificació és pot contemplar perfectament quan estàs a l'estació d'Ocata. Si mires les vies que venen de l'estació del Masnou, es pot veure com les vies fan una modificació estranya, i es que en el moment que volen entrar a la carretera es desvia cap al costat de mar i va directament a l'estació d'Ocata. Si mires les vies del tren que van cap a Mataró un és dóna compte que quan arriben quasi al final d'Ocata, entren una mica cap a la població i després ja van rectes fins l'estació de Premià de Mar.

A vegades no recordem o no sabem certès coses que van passar en aquell moments de la dictadura, en que els ajuntaments eren un zero a l'esquerra, no tenien cap tipus de poder, no tenien cap tipus de decisió, però en aquest tema la intervenció de l'Alcalde va ser important, si no hagués estat així avui tindríem una passeig escapçat.

El Masnou, any 1993

Francesc Fàbregas Cardona.

CURIOSITATS

L'ACORD.-

Un dia repassant el llibre d'actes de l'Ajuntament del Masnou, vaig llegir un acord que em va cridà l'atenció, i que per la seva extravagància actual crec que val la pena recuperar-lo. És d'un ple del dia 6 de novembre de 1933, i diu:

> ""S'acorda senyalar el dia 17 de novembre per a procedir a la subhasta del burro que va ésser recollit a la via pública, i que malgrat les gestions i diligències que han vingut realitzant-se i la publicitat que s'ha donat, no s'ha trobat el seu legítim propietari. S'acorda aprovar la valoració dels tècnics i senyalar el tipus de subhasta el de 75 pessetes, acordant-se, així mateix, delegar al Conseller Sr. V., com a Vocal, per assistir a la subhasta en nom i representació de l'Ajuntament. L'hora de la subhasta serà a les 7 del vespre. Totes les despeses que ocasioni aquesta subhasta, correran a càrrec del postor al qual se li adjudica la mateixa.""

Ara ens pot semblar curiós, però cal remuntar-se a l'any 33, per comprendre la importància.

LA CARTA.-

Una empresa a la qual l'Ajuntament té contractats uns serveis de caràcter sanitari, destinats als lavabos de totes les oficines municipals, va escriure una carta de data 31 de març de 1994 al senyor Alcalde, que transcriuré a continuació.

Aquesta carta va ser com a conseqüència de que l'Ajuntament tenia un contracta de manteniment amb aquesta empresa amb un preu global anual. El coordinador de manteniment va demanar preus amb una altre empresa que es dedicaven al mateix, potser que pel temps de crisis que tenim actualment, el preu era molt més barat quasi la meitat. Posat en contacte amb el gerent de l'empresa que teníem va fer nova oferta per la meitat del preu que es venia pagant fins ara, per tant l'estalvi va ser important. Es per això que la Cap d'Àrea d'aquella empresa va transmetre a l'Ajuntament el següent escrit:

> ""Benvolgut senyor (nom de l'Alcalde):
> Estem satisfets que hagin trobat amb la nostra empresa, la solució o millora que buscaven als lavabos.
> En cas de dubte o congruència (?), no dubti en visitar-nos o trucar-nos (?). Volem la seva completa satisfacció (?) i farem el possible per que la nostra col·laboració (?) amb vostès estigui a l'alçada del que es mereixen. (?) (?)

Una vegada més, gràcies per confiar amb la nostra empresa.
Us saludem molt afectuosament.""

Vull clarificar que aquesta empresa es dedica a la instal·lació i manteniment, d'uns contenidors on les senyores poden dipositar les compreses quan tenien la menstruació, doncs bé quan l'Ajuntament les va instal·lar als lavabos, algú va tenir la brillant idea de posar-les també, en els lavabos dels Esplais d'Avis.

El Masnou, any 1993

Francesc Fàbregas Cardona